

ブラック・ショーマン と覚醒する女たち

แบล็ก โชว์แมน

กับสตรีปริศนา

ในบาร์เทรียปเฮนด

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
ฉัตรขวัญ อติชัย แปล

ブラック・ショーマン と覚醒する女たち

||บลิ๊ก โซว||เมน

กับสตรีปริศนาในบาร์แตรึปแอนด์

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

จากใจสำนักพิมพ์

เพราะมนุษย์มีความลับ... แบล็กโฮว์แมนจึงต้องกลับมา

“แบล็ก โฮว์แมน กับสตรีปริศนาในบาร์แทริปแฮนด์” รวม 5 เรื่องสั้น ว่าด้วยฉากหลังของเหล่าสตรีผู้ซึ่งไม่อาจมองเห็นความจริงได้ด้วยตาเปล่า เรื่องราวอบอวลด้วยความรัก ความแค้น และความฝัน ก่อนจะถูกลึ่ดลหายไป ผ่านการไขปริศนาอันเฉียบคม ผู้ใช้ทั้งเล่ห์ กล และจิตวิทยามองทะลุตัวตนของผู้คนได้ราวกับอ่านใจมนุษย์

ภาคต่อของซีรีส์ “แบล็ก โฮว์แมน กับฆาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ” จากราชอาชญาวิทยาสืบหา ฮิงาชิโนะ เคโงะ กับการกลับมาของนักมายากลเจ้าเสน่ห์ คามิโอะ ทาเคชิและหลานสาวจอมป่วนคามิโอะ มาโยะ

เหล่าสตรีทั้งห้า แม้ต่างที่มาแต่ล้วนบรรจบกัน ณ บาร์ลับย่านเอบิสึ นามว่า “แทริปแฮนด์” เวทีที่ความจริงค่อยๆ เปิดเผย และเส้นแบ่งระหว่าง ศีลธรรม จริยธรรมกับช่องโหว่ของกฎหมาย เริ่มพร่าเลือน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นเชิญคุณเปิดประตูสู่บาร์แทริปแฮนด์ แล้วรับ Welcome Drink ‘บลูฮาวาย’ แก้วพิเศษพร้อมปริศนาจากอดีตนักมายากล

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

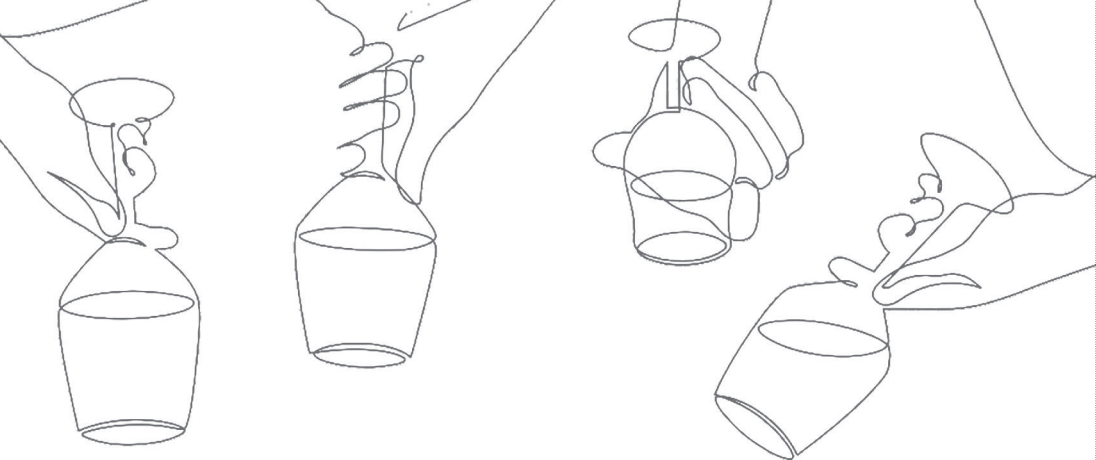
ทาเคชิ อดีตนักมายากลผู้เปี่ยมเสน่ห์ เต็มไปด้วยไหวพริบและกลอันแพรวพราว ได้กลับมาพบกับนักอ่านทุกท่านอีกครั้ง หลังจากได้โชว์สารพัดเล่ห์เหลี่ยมและลูกเล่นที่ไม่ธรรมดาในการสืบคดีฆาตกรรมในเล่มแรก ทาเคชิก็กลับมาทำบาร์อย่างเต็มตัวในมาดสุ่มนุ่มลึกยิ่งขึ้น แต่ยังคงความเป็นตัวแสบแสนกวนเหมือนเดิม น่าสนใจตรงที่รอบนี้เขากลายเป็นที่ปรึกษาจำเป็นของพวกผู้หญิง โดยมีมาโยะ หลานสาวของเขา คอยเชื่อมต่อประสาน

ผู้หญิงในเรื่องนี้ต่างก็ประสบกับปัญหา ซึ่งต้องฝ่าฟันจึงจะก้าวต่อไปข้างหน้าได้ แต่ละเรื่องราวล้วนแล้วแต่ทำให้อยากเอาใจช่วย ทาเคชิให้ความช่วยเหลือในการคลี่คลายความจริงและปลดล็อกอย่างเฉียบคม แต่ในขณะเดียวกันพวกเขาก็ตัดสินใจด้วยความมุ่งมั่นและความเข้มแข็งของตัวเอง ผู้แปลจึงรู้สึกว่านิยายเล่มนี้ช่วยให้มองเห็นแนวคิดสตรีนิยมในแบบของอาจารย์ฮิโกชิโนะ เคโกะด้วย

เครื่องดื่มนานาชนิดเคล้าเรื่องราวหลากหลายกำลังรอให้คุณได้สัมผัสที่บาร์เทรียปแลนด์แล้ว

สุดท้ายนี้ขอเป็นกำลังใจแก่ผู้หญิงทุกคนที่กำลังต่อสู้อยู่ในทางแยกของชีวิตค่ะ

ฉัตรขวัญ อติศัย

แทรีปแฮนด์

“ผมยังลังเลอยู่ว่าจะทำยังไงกับบ้านพักตากอากาศในฮาวาย” คิโยกาวะ พุดระหว่างนั่งแท็กซี่ไปยังร้านที่สอง ร้านนั้นตั้งอยู่แถวเอปิสี่ เขาบอกว่า เพิ่งรู้จักร้านนั้นเมื่อไม่นานนี้เอง ทางร้านไม่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของ กรุงโตเกียวที่ว่าให้ลดเวลาทำการตามมาตรการรับมือกับเชื้อไวรัสโคโรนา หลังสี่ทุ่มก็ยังนั่งดื่มเหล้าที่นั่นได้

“คุณมีบ้านพักตากอากาศในฮาวายหรือคะ” มินะตาม เมื่อครู่ตอน รับประทานอาหารด้วยกันเขาไม่ได้เอ่ยประเด็นนี้ เธอเคยถามหยิ่งเชิง จึ่งนึกว่าตัวเองรู้ข้อมูลเกี่ยวกับฐานะทางการเงินและทรัพย์สินของคิโยกาวะ ในระดับหนึ่ง แต่ดูท่าจะตกหล่นเรื่องสำคัญไป

“มีอยู่ที่คาฮาลาบนเกาะโออาฮูนะครับ เป็นบ้านเก่า ผมไปพักที่นั่น ปีละหลายวัน” คิโยกาวะพุดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาแล้วยกไหล่เบาๆ “แต่ปีนี้อดไปเพราะผลกระทบจากเชื้อไวรัสโคโรนา ปีหน้าก็ยังไม่รู้จะเป็น ยังไง จะได้จัดโอลิมปิกหรือเปล่าก็ยังไม่แน่ ข้อจำกัดในการเดินทางไป ฮาวายค่อยๆ ถูกปลดล็อก แต่ก็ไม่เหมือนเมื่อก่อน บ้านพักตากอากาศ ที่อุตสาหกรรมเชื้อเพลิงกลายเป็นของไร้ประโยชน์ แต่ครั้งจะขายก็แอบเสียดาย เดียวจะอดสนุกกับการดื่มค็อกเทลชมวิวทะเล ทำเอากลุ้มว่าจะขายหรือ เก็บไว้”

“ฉันเก็บไว้ก็ได้ค่ะ”

“ผมก็อยากทำอย่างนั้น แต่บ้านพักตากอากาศนะ ถึงไม่ใช่ก็ต้อง เสียเจ้านี่อยู่ดี” เขาประกบปลายนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือข้างขวาเป็นวงกลม

“ผมเลยกลุ้ม”

มินะคิดว่าต้องถามรายละเอียดเกี่ยวกับบ้านพักตากอากาศหลังนั้น
คิโยกาเวบอกว่าอาจจะไปที่นั่นไม่ได้อีกสักพัก แต่เมื่อใดที่เชื้อไวรัสโคโรนา
หยุดแพร่ระบาด การได้ไปพักอยู่ฮาวายนานๆ ก็ไม่เลว

“ไซเฟอร์ จอดแถวนี้เลยครับ”

คิโยกาเวบอกคนขับ บริเวณที่ทั้งคู่ลงจากรถอยู่ห่างถนนใหญ่เล็กน้อย

“มีบาร์อยู่ในที่แบบนี้ด้วยหรือคะ” มินะหันมองรอบๆ แล้วถาม
ดูไม่น่ามีร้านรวงอยู่แถวนี้

“อยู่ตรงนั้นครับ”

คิโยกาเวหยุดยืนหน้าตรอกที่มีแมนชั่นกับปั้มน้ำมันขนานบ ซึ่พื้นพร้อม
บอกว่านั้นไง บล็อกคอนกรีตสลักชื่อ ‘TRAPHAND’ วางไว้ลวกๆ อยู่ตรงนั้น

“‘เทร็ปแฮนด์’...มือแห่งกับดักหรือคะ อย่างกับพวกแรนัลบ์”

“ใช่เลยครับ”

พอเดินลึกเข้าไปก็เห็นประตูไม้ธรรมดา คิโยกาเวเปิดประตูเข้าไปข้างใน
มินะเดินตามหลัง ภายในร้านเปิดไฟสลัว

ฝั่งขวามีเคาน์เตอร์ ชายตัวสูงซึ่งคาดว่าเป็นมาสเตอร์ยืนอยู่ในนั้น
สวมเสื้อกั๊กดำทับเสื้อเชิ้ตดำ กระทั่งหน้ากากยังเป็นสีดำ เขากล่าวทักทาย
พวกมินะว่า ยินดีต้อนรับครับ

ไม่มีลูกค้าคนอื่น โต๊ะด้านในก็ไร้คนเช่นกัน

คิโยกาเวเดินไปนั่งตรงเคาน์เตอร์ มินะจึงหย่อนตัวนั่งข้างกัน

“รับอะไรดีครับ” มาสเตอร์ถาม

“สั่งเหล้าเสร็จแล้ว เราคุยเรื่องเมื่อกี้กันต่อได้ไหมครับ” คิโยกาเว
หันมาหามินะ “เรื่องบ้านพักตากอากาศนะ”

“คะ ฉันอยากฟังคุณเล่า แต่เหล้าเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นด้วยหรือคะ”

“เวลานี้ก็ถึงบ้านพักตากอากาศหลังนั้น ผมจะขาดเครื่องดื่มอย่างหนึ่ง

ไม่ได้ ถ้าคุณไม่รังเกียจ ช่วยดื่มมันเป็นเพื่อนผมได้หรือเปล่าครับ”

“ได้สิคะ เป็นเหล้าแบบไหนหรือ”

“ค็อกเทลบลูฮาวายไงละครับ” คิโยกาเวยกนิ้วชี้ “สนใจไหม”

“บลูฮาวายหรือคะ ฉันรู้จักแต่ไม่เคยดื่ม อร่อยหรือคะ”

“ลองตัดสินใจด้วยลิ้นของตัวเองเถอะครับ มาสเตอร์ ขอบลูฮาวายสองแก้ว”

“รับทราบครับ” มาสเตอร์ตอบพร้อมพยักหน้า

มินะเอี้ยวตัวไปหาคิโยกาเว

“ฉันเคยได้ยินว่าบ้านพักตากอากาศมีสองประเภท คือคอนโดมิเนียมกับบ้านเดี่ยว ของคุณคิโยกาเวเป็นแบบไหนหรือคะ”

“บ้านเดี่ยวครับ คอนโดมิเนียมดีตรงที่จ่ายค่าส่วนกลางแล้วเราไม่ต้องดูแลเอง แต่รีสอร์ทแมนชั่นนะ ยังไงก็หลีกเลี่ยงการพบเจอผู้อยู่อาศัยคนอื่นไม่ได้ ไหนๆ ไปถึงฮาวายทั้งที น่าจะใช้เวลาเป็นส่วนตัวให้เต็มที่มากกว่า ผมเลยตัดสินใจซื้อบ้านเดี่ยว”

“ฉันเข้าใจคุณ แต่ใช้ชีวิตหรูหราจะเล่นนะคะ”

“ผมคิดซะว่าเป็นการให้รางวัลตัวเองนะครับ เพราะทำงานมาหนักมากจนอายุเท่านี้” คิโยกาเวยิ้มเยาะตัวเอง เขาอายุสี่สิบห้าปี ไม่เคยแต่งงานในประวัติส่วนตัวของเขาระบุไว้อย่างนั้น

มาสเตอร์เริ่มเขย่าขวดเชคเกอร์ เสียงแซกๆ ฟังเพลินใจดังก้องร้าน

คิโยกาเวหยิบสมาร์ตโฟนในกระเป๋าเสื้อนอก หลังกดหน้าจออยู่หลายครั้งก็ยื่นหน้าจอให้มินะดู

“ผมไม่ได้ตั้งใจถ่ายเท่าไร รูปเลยไม่ค่อยสวย แต่บ้านพักตากอากาศหน้าตาประมาณนี้ครับ”

ภาพถ่ายจากมุมเฉียง บ้านสีขาวทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าหลังนั้นมีสองชั้น หันเข้าหาดถนน ต้องขึ้นบันไดจากถนนถึงหน้าบ้าน พุ่มไม้โดยรอบมีสีเขียวขจี

“สวยจังเลย” มินะพิมพ์ “อยู่ใกล้ทะเลเหอะคะ”

“ต้องเดินประมาณสิบกว่านาที่ครับ แต่หลังบ้านมองเห็นทะเลด้วย”

เขากดสมาร์ทโฟนอีกครั้งแล้วยื่นหน้าจอให้เธอดู

เป็นภาพที่ถ่ายจากในบ้าน มองเห็นทะเลสีครามแผ่กว้างอยู่ไกลลิบ
แน่นอนว่าทะเลก็สวย แต่มีเสน่ห์ภายในบ้านมากกว่า โซฟาต้องเป็น
ของสุดหรูที่ผลิตในยุโรปเป็นแน่ เฟอร์นิเจอร์ชิ้นอื่นก็ดูมีราคาไม่ใช่น้อย

“ถามแบบนี้คงเสียมารยาท แต่บ้านพักตากอากาศแบบนี้ราคา
ประมาณเท่าไรเหอะคะ”

คิโยกาวะยิ้มเจื่อนให้คำถามของมินะ “ถามตรงๆ อีกแล้วนะครับ”

“ขอโทษค่ะ ฉันนี้ไม่สำรวจเลย” มินะพนมมือ “ไม่ต้องตอบก็ได้
ลิ้มมันซะเหอะคะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ ราคาของบ้านหลังนี้ก็ประมาณนี้” เขา
ชูสองนิ้วได้คอน์เตอร์

“เอ...” เธอแงงงเพราะไม่รู้ตัวเลขหลัก

“สองล้านเศษครับ”

สองล้านเท่าไรหนอ มินะครุ่นคิด ไม่ใช่สองล้านเยนอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้น
สองล้านดอลลาร์หรือ เมื่อลองแปลงค่าเงินเป็นเยน หัวใจก็เต้นแรง
สองร้อยกว่าล้านเยน

ได้ยินเสียงกระแทกเบาๆ เธอหันไปมองข้างหน้า แก้วค็อกเทลสองแก้ว
วางอยู่บนคอน์เตอร์ มาสเตอร์รินของเหลวสีฟ้าใสใสน้ำแข็งบด ตกแต่งแก้ว
ด้วยสับปะรด แล้วปักหลอดเล็กสองอันใส่แก้ว

“ขอภัยที่ให้รอ บลูฮาวายครับ” มาสเตอร์เอ่ยเสียงทุ้ม

“สวยจัง” มินะพิมพ์แล้วหยิบแก้ว จินตนาการถึงทะเลสีฟ้าก่อนจิบ
หนึ่งอึก รสขมอ่อนๆ รสหวานและรสเปรี้ยวแผ่ซ่านอย่างลงตัวในปาก
กลิ่นหอมอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวลอยเตะจมูก

เธอวางแก้ว ทำตาโต “อวยจัง”

“ขอบคุณครับ” มาสเตอร์ค้อมศีรษะ

คิโยกาวะยื่นมือจากด้านข้างมาแตะหลอดในแก้วมินะ

“รู้ไหมครับว่าทำไมต้องมีหลอดสองอัน”

มินะส่ายหน้า

“ไม่รู้ค่ะ คิดอยู่เหมือนกันว่าแปลกที่ใช้หลอดดื่มเหล้า มีหลอดสองอัน เพื่อให้คู่รักดื่มพร้อมกันได้หรือเปล่าคะ”

คิโยกาวะหลุดคำ

“บางทีก็มีความคิดแบบนั้น แต่น่าเสียดายที่ไม่ใช่ นี่เรียกว่าสเตยริง สตรอร์ มีไว้คนน้ำแข็งบดครับ พอทำอย่างนั้น ถึงน้ำแข็งจะละลาย รสชาติ ทั้งแก้วก็จะเท่ากันเสมอ”

“อ๊ะ อย่างนั้นนะเอง ไม่ได้ให้ใช้ดูดสินะคะ”

“เปล่าครับ จะใช้ดูดก็ได้ เพียงแต่หลอดมันเล็กเลยดูดยาก ถ้าจะดูด ก็จะใช้พร้อมกันทั้งสองอัน”

“อ๊ะ ถึงได้ต้องมีหลอดสองอันสินะ...เข้าใจแล้วค่ะ”

“ขอโทษนะครับ ผมดันชอบอวดภูมิ” คิโยกาวะผละมือจากหลอด

วินาทีต่อมาทัศนวิสัยของมินะถูกบดบัง เพราะมีเมนูมาวางอยู่ตรงหน้า

“ขออภัยที่รบกวนระหว่างสนทนานะครับ เพื่อจะอยากได้กับแกล้มไป กินแกล้มเหล้า” มาสเตอร์ถามพร้อมเมนูในมือ

“อ๊ะ ฉันไม่อยากได้กับแกล้มค่ะ..”

“เหอครับ แล้วคุณลูกค้าล่ะครับ” มาสเตอร์ย้ายเมนูไปหน้าคิโยกาวะ แทน “ร้านเรามีถั่วกับชีสที่หารับประทานยากด้วยนะครับ”

“ไม่ละ ผมก็ไม่อยากได้กับแกล้มเหมือนกัน ขอคุณนะ”

“ทราบแล้วครับ” มาสเตอร์ลดเมนูลง พับมันเสียงดัง แล้ววางมันไว้ใต้เคาน์เตอร์ดั้งเดิม เขาขยับมือได้กลิ่นไหลเสียจนมินะอดเคลิ้มมองไม่ได้

ทั้งที่ก็เป็นแค่การขยับมือแท้ๆ

“ฉันเฝ้ามาจนแ้วจนลองกันหน่อยไหมครับ” คิโยกาเวะหยิบแก้ว

“ลองเรื่องอะไรคะ”

“แน่นอนว่าลองให้กับการพบกันของเราสองคน ดีไหมครับ”

“ก็ดีนะคะ”

แ้วคือกเทลชนกันเบาๆ กลางอากาศ

มินะถามขณะลืมนรชชาติบลูฮาวายอีกรอบ “คุณมีบ้านพักตากอากาศ
แค่ในฮาวายหรือคะ”

คิโยกาเวะยิ้มเฝื่อนทันควัน

“ถ้าในญี่ปุ่น ผมมีบ้านพักอยู่ที่คารุอิซาวะ แต่ไม่ค่อยมีโอกาสไปใช้
เลยขายไปเมื่อสองสามปีที่แล้ว แต่ผมตัดสินใจพลาด ได้ข่าวว่าตอนนี้ราคา
บ้านแถวนั้นพุ่งกระโดดเพราะคนกังวลเรื่องเชื้อไวรัสโคโรนาเลยย้ายออกจาก
โตเกียว ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ น่าจะเก็บมันเอาไว้ก่อน”

“ไม่มีใครคาดการณ์ได้หรอกค่ะว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้”

“ใช่เลยครับ”

เธอรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบ้านพักตากอากาศเท่านี้ก่อนดีกว่า

“คุณบอกว่าบ้านคุณอยู่แถวฮิโรโอะสินะ เป็นแมนชั่นหรือคะ”

“ครับ”

“ชื่ออะไรหรือคะ”

เขาส่ายหน้า

“เข้าครับ ผมไม่ชอบอยู่ที่เดิมนานๆ ย้ายบ้านทุกสองสามปี เขาเอา
คล่องตัวกว่า ขึ้นชื่อแล้วเกิดขายไม่ออกขึ้นมาก็จะยุ่งยาก แต่ก็ไม่อยาก
เทขายถูกๆ”

“ก็จริงของคุณนะคะ”

มินะพยักหน้าพลางคิดในใจว่า ถ้าจะแต่งงานกับคนคนนี้ ต้องหาทาง

ทำให้เขาซื้อแมนชั่นหรูตั้งแต่เนิ่นๆ และถ้าให้ดีกว่าอยากให้ซื้อไว้หลายห้อง ไม่ใช่แค่ห้องเดียว เพราะเธอต้องมีแหล่งรายได้เพื่อตกพุ่มม่ายในอนาคต

ระหว่างสนทนากันอยู่ แก้วบลูฮาวายก็ว่างเปล่า มาสเตอร์ถามว่า “ผมทำเครื่องดืมแก้วใหม่ให้ไหมครับ”

“อยากดืมอะไรครับ” คิโยกาเวถามมินะ

“เอาอะไรดีนะ ฉันชอบดืมเหล้า แต่ไม่ค่อยรู้จักค็อกเทล”

“ถ้าให้ผมช่วย ผมจะทำเครื่องดืมแนะนำสำหรับคืนนี้ครับ”

เมื่อได้ฟังที่มาสเตอร์บอก คิโยกาเวก็ดีดนิ้วเปาะ

“เอาสิ ถ้ามีเครื่องดืมแนะนำ ก็เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดแล้ว”

“รับทราบครับ”

มาสเตอร์หยิบขวดเชคเกอร์มาเริ่มชงค็อกเทล การเคลื่อนไหวแต่ละท่วงท่าของเขาไร้ความสูญเปล่า ซ้ำยังไม่ใช้แค่ขยับร่างกายเหมือนหุ่นยนต์ ทว่ายังนุ่มนวลชวนให้นึกถึงการร่ายรำอ่อนช้อย การขยับมือของเขาอศจรรย มองเท่าไรก็ไม่เบื่อ

“มาสเตอร์ คุณชงเครื่องดืมแก้วนี้ใส่อะไรบ้างเธอ” คิโยกาเวถาม

“บรันดี รัมขาว กวทโร¹ และน้ำเลมอนครับ”

มาสเตอร์ตอบฉะฉาน แต่มินะฟังแค่นั้นก็ยังนึกไม่ออกว่าเป็นเครื่องดืมแบบไหน

มาสเตอร์เขย่าขวดเชคเกอร์เสร็จก็รินเครื่องดืมใส่แก้วสองใบ วางลงตรงหน้าพวกมินะพร้อมเอ่ยว่าเชิญครับ

หลังพินิจของเหลวสีน้ำตาล เธอก็กายจิบ กลิ่นหอมของส้มเตะจมูก

“อร่อยจัง”

เมื่อมินะแสดงความประทับใจ คิโยกาเวก็พยักหน้าเห็นด้วย “อื้อรสชาติแบบผู้ดี”

¹ เหล้าส้มของฝรั่งเศส

“คุณลูกค้าพอใจก็ดีแล้วครับ” มาสเตอร์ส่งรอยยิ้มสุทุมมาให้ คงมั่นใจกับผลงานของตัวเอง

“ไหนๆ ก็เปลี่ยนเหล่าแล้ว ขอเปลี่ยนหัวข้อด้วยได้หรือเปล่าคะ”
มินะมองคิโยกาเวะ

“ได้สิครับ อยากคุยเรื่องอะไรเหรอ”

“อยากให้คุณเล่าเรื่องงานอีกหน่อย คุณบอกว่าทำธุรกิจไอที มันเป็นเรื่องยังไงเหรอคะ”

“ผมทำหลายอย่างเลยครับ หนึ่งในนั้นคือการทำนายเทรนด์ ใช้บิกดาต้าร่วมกับเอไอเพื่อค้นหาว่าอะไรจะได้รับความนิยมเป็นอย่างไรต่อไปและในจังหวะไหน ลูกค้าไม่ได้มีแค่ธุรกิจในการแพทย์ แต่ยังมีผู้ผลิตสินค้าในครัวเรือนด้วย...” คิโยกาเวะพูดถึงตรงนั้นแล้วจู่ๆ ก็หัว “อ๊ะ ขอโทษครับ แล้วก็ เอ่อ...ใช่ๆ เราคุยกันเรื่องเทรนด์อยู่ มีบริษัทกองคักร้านจนวนมากที่ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับเทรนด์ ยุคนี้ถ้ามีข้อมูลความนิยมแล้วค่อยเคลื่อนไหวมันจะง่ายขึ้น ระบบของบริษัทผมเป็นการปฏิวัติวงการ...เพราะใช้บิกดาต้าร่วมกับเอไอ...” พออธิบายถึงตรงนั้น เขาก็กะพริบตาปริบๆ ยกนิ้วมือข้างขวาวนดเปลือกตาทั้งสองข้าง แล้วส่ายหน้าเบาๆ

“เป็นอะไรไปเหรอคะ”

“เปล่า ไม่มีอะไรครับ เอ่อ ผมเล่าถึงไหนแล้วนะ”

“เล่าว่าคุณทำธุรกิจให้บริการทำนายเทรนด์ มีธุรกิจอื่นอีกไหมคะ”

“ธุรกิจอื่น...เอ่อ ตอนนี้นผมขยายธุรกิจไปวงการบันเทิงด้วย เก็นลาปิ... คุณมินะรู้จัก ‘เก็นลาปิ’ หรือเปล่าครับ”

“ถ้าหมายถึง ‘เก็นโน ลาปีร์นั’ ฉันรู้จักดีเลยล่ะ อนิเมะยอดฮิตใช้ไหมล่ะคะ”

ทว่าไม่มีคำตอบ คิโยกาเวะยกมือกุมขมับ

“คุณคิโยกาเวะ” เธอเรียก “เป็นอะไรไปคะ”

“เอ๊ะ เอ่อ เปล่าครับ เอ...”

“เราคุยกันเรื่อง ‘เกินลาบิ’ อยู่ค่ะ”

“จริงด้วย ผมกำลังวางแผนจะผลิตเกมออนไลน์จากอนิเมะเรื่องนั้น... เจรจากับผู้แต่งเรียบร้อยแล้ว...” เขาเอามืออุ้มน้ำ สูดหายใจลึกๆ หลายครั้ง “แปลกจังแฮะ มาสเตอร์ ห้องน้ำอยู่ไหนหรอ”

“ผมจะพาไปครับ”

มาสเตอร์ออกจากเคาน์เตอร์มานำทางคิโยกาวะไปห้องน้ำ มันอยู่ติดกับทางเข้าร้าน แต่ประตูห้องน้ำดูท่าจะสังเกตเห็นได้ยาก

มาสเตอร์กลับเข้าเคาน์เตอร์ ส่งยิ้มทางสายตาให้มินะ

“ใช้แอปหาคู่แต่งงานหรอครับ หรือว่าเว็บไซต์หาคู่แต่งงาน”

“เอ๊ะ”

“เหมือนคินี่พวกคุณเพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรก”

มินะหัวเราะคิกคัก

“คุณได้ยินที่พวกเราคุยกันสินะ ถูกแล้วค่ะ เราสองคนรู้จักกันผ่านเว็บไซต์ วันนี้เพิ่งออกเดทครั้งแรก”

“คุณประเมินผู้ชายคนนั้นว่ายังไงล่ะ”

“เท่าที่ผ่านมาก็คิดว่าพอใช้ได้ค่ะ แต่ยังบอกอะไรไม่ได้หรอก”

“คุณจะเป็นผู้หญิงที่มองอะไรตามความเป็นจริง เช็กทรัพย์สินของเขาซะละเอียดดิบ มิน่าข้ายังถามไถ่ๆ ไม่ได้แอบถามอย่างแนบเนียน ผมไม่ได้ดูถูกคุณนะครับ ชมด้วยซ้ำว่าทำดีแล้ว เรื่องนี้เกี่ยวพันทั้งชีวิต ไม่จำเป็นต้องเกรงใจ”

“เวลาเลือกคู่แต่งงาน การประเมินคือสิ่งสำคัญค่ะ คุณมัตสึชิมะ นานาโกะ² ก็พูดแบบนั้นในละครทีวีเมื่อสี่ปีที่แล้ว” มินะกล่าวแล้วดื่มค็อกเทล “อวยจริงๆ”

² นักแสดงหญิงและนางแบบประเทศญี่ปุ่น ผลงานละครโทรทัศน์ที่โด่งดัง เช่น GTO และ Koori no Sekai

“จริงอยู่ว่าการประเมินคือสิ่งสำคัญ แต่ถ้าอย่างนั้นก็ต้องประเมินอย่างเข้มงวดกวาดขัน”

เธอคาใจที่เขาพูดเป็นนัย “หมายความว่าไงเธอคะ”

มาสเตอร์เริ่มกดสมาร์ทโฟนในมือตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ จากนั้นหันหน้าจอให้เธอดู เธอชะงักเมื่อเห็นภาพบนจอ มันคือภาพบ้านพักตากอากาศในฮาวาย ที่คิโยกาเวเอาให้ดูเมื่อครู

“ทำไมคุณมีภาพนั้น...” มินะพูดถึงตรงนั้นแล้วเฉลี่ยใจ “สมาร์ทโฟนเครื่องนั้นไม่ใช่ของคุณสินะคะ เป็นเครื่องของเขาใช่ไหม คุณแกล้งทำเป็นพาเขาไปห้องน้ำแล้วแอบขโมยมาเธอคะ”

“ผมไม่ได้ขโมย แค่อายืม เพราะถ้าเกิดเขาหลักผมก็ต้องติดต่อกับใครสักคน”

ลงมือเร็วอะไรอย่างนี้ เธอไม่ทันสังเกตเลย

“คุณปลดล็อกได้ยังไง”

“มีวิธีแล้วกัน”

“มีวิธีเธอ...”

“มีปัญหาคอขาดบาดตายยิ่งกว่าเรื่องขี้ปะติ๋วแบบนี้แหละครับ คุณเห็นรูปบ้านหลังนี้แล้วไม่เอะใจบ้างหรือ”

มินะจ้องหน้าจอแล้วส่ายหน้า

“ฉันว่าไม่มีจุดผิดสังเกตเป็นพิเศษ มีปัญหาอะไรเธอคะ”

“ดูให้ดีสิครับ ภาพนี้ถ่ายด้วยเลนส์ไวด์ แต่กล้องของสมาร์ทโฟนเครื่องนี้ไม่มีเลนส์ไวด์ ภาพถ่ายในห้องก็ใช้เลนส์ไวด์อีกเหมือนกัน เรื่องนี้หมายความว่ายังงั้นแน่ ถ้าให้ผมสันนิษฐาน เขาไม่ได้เป็นคนถ่ายรูปพวกนี้ แต่เอามาจากข้อมูลอสังหาริมทรัพย์ของบริษัทจัดหาบ้าน เพราะบริษัทจัดหาบ้านใช้เลนส์ไวด์ถ่ายสิ่งปลูกสร้างเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว”

มินะมองหน้าจอกับหน้ามาสเตอร์สลับกัน

“ที่เขาบอกว่ามีบ้านพักตากอากาศในฮาวาย เป็นเรื่องโกหกหรือคะ”

“ถ้าเขามีบ้านพักตากอากาศจริง คงเอารูปที่ตัวเองถ่ายให้คุณดูแล้ว”

“เขาโกหกเพื่อหลอกว่าตัวเองเป็นเศรษฐีหรือ”

“น่าจะอย่างนั้น แต่เขาคงมีเหตุผลอย่างอื่นที่แต่งเรื่องว่ามีบ้านพักตากอากาศในฮาวาย”

“เหตุผลอะไรคะ”

“สัปดาห์ที่แล้วผู้ชายคนนั้นมาร้านนี้เป็นครั้งแรก เขาสั่งแค่อย่างเดียว ซึ่งก็คือบลูฮาวาย ดื่มเสร็จก็กลับเลย ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์ซึ่งก็คือคืนนี้ เขาพาผู้หญิงมาด้วยแล้วก็สั่งบลูฮาวาย ผมยอมสงสัยว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลพอจะสังเกตการเคลื่อนไหวของเขาทุกเม็ด ก็เป็นอย่างที่คาดไว้”

“เขาทำอะไรหรือคะ”

“มาสเตอร์วางแก้วบนเคาน์เตอร์ รินน้ำใส่ จากนั้นก็กดหลอดเล็กใส่แก้ว

“ตอนอธิบายเรื่องสเตียร์จ สตรอร์ เป้าหมายของเขาไม่ใช่การอวดภูมิ แต่วางแผนจะผสมสิ่งหนึ่งใส่ค็อกเทลของคุณด้วยการแตะหลอด ผมเห็นเขาโรยผงสีขาวจากกระชางนิ้ว” มาสเตอร์เริ่มขยับหลอดในแก้ว “พอผสมสิ่งนั้นของเหลวใสก็จะกลายเป็นแบบนี้”

มินะเห็นน้ำในแก้วแล้วประหลาดใจ มันเปลี่ยนเป็นสีฟ้าสวยในชั่วพริบตา คล้ายคลึงสีของบลูฮาวายเป็นอย่างยิ่ง

“สิ่งหนึ่งที่ว่าก็คือยา” มาสเตอร์ออกจากเคาน์เตอร์อีกครั้ง มุ่งหน้าไปห้องน้ำ เปิดประตูแล้วชี้ข้างใน “ถ้าเผลอกินยานั้นเข้าไปก็จะมีสภาพเป็นแบบนี้ครับ”

เธอดูจากแก้วอัสตุลไปชะโงกดูในห้องน้ำอยู่ข้างหลังมาสเตอร์ เห็นคิโยกาอะกอดโอดั่มหลับสนิท

“อ๊ะ หรือว่าจะเป็นยานอนหลับ...”

มาสเตอร์พยักหน้า

“สมัยนี้มีการปรับปรุงยานอนหลับให้ละลายน้ำแล้วเปลี่ยนเป็นสีฟ้า เพื่อป้องกันผู้ไม่หวังดีใช้งานผิดๆ ช่มชืดผู้หญิง แต่ถ้าเครื่องเดิมเป็นสีฟ้า ตั้งแต่นั้น ถึงผสมยานอนหลับก็สังเกตได้ยาก เรียกว่าบลูฮาวายเป็นเครื่องเดิมที่เหมาะสมจะเป็นอันดับต้นๆ สำหรับอุบายนั้น สัปดาห์ที่แล้วเขาคงมาร้านนี้ เพื่อดูช่องทาง เพราะถ้าสีไม่เป็นอย่างที่คาด เขาก็จะผิดหวัง”

“แผนที่ว่า...คือการวางยานอนหลับฉันทะเหอคะ”

“คงอย่างนั้น คุณคงจะได้แล้วว่าเป้าหมายของเขาคืออะไร” มาสเตอร์ยื่นหัวคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ขณะกดดูสมาร์ตโฟนของคิโยกาว่า “ถึงจะเป็นไปตามคาด แต่เขาก็สารเลวจริงๆ ไม่มีรูปไหนที่เอาให้คุณดูได้สักรูปเดียว”

“รูปเหอคะ”

“...ใช่ รูปนี้ยังพอทนละมั้ง” มาสเตอร์หันหน้าจ่อให้มินะ

เธอหน้าแบ่ทันที ในรูปมีหญิงเปลือยนอนคว่ำหน้า ดวงตาบวมโป่งที่หันตะแคงปิดอยู่ คงจะหลับ

“ไม่น่ามีผู้หญิงคนไหนอนุญาตให้ถ่ายรูปตัวเองในสภาพนี้ แสดงว่าเธอแอบถ่าย และถ้าให้เดาต่อก็คือ เธอไม่ได้หลับเอง แต่น่าจะโดนวางยา”

“เลวบัดซบ...”

มินะทำหน้าอึ้งจ้องคิโยกาว่าผู้หลัก หลังจากร่างยานอนหลับเธอแล้ว เขาคิดจะทำอย่างไรต่อ พาไปโรงแรมใกล้ๆ ถอดเสื้อผ้าเธอ แล้วต่อจากนั้นล่ะ เขาไม่น่าพอใจกับการแค่ได้ถ่ายภาพเปลือยของเธออยู่แล้ว

“อ๊ะ แต่” มินะเอะใจเรื่องสำคัญ จึงมองมาสเตอร์ “คุณเอายานี้ให้เขากินแทนฉันได้ยังไงคะ”

มาสเตอร์ยกไหล่ไม่สน

“เรื่องง่ายๆ ผมสลบแก้วไคร้”

“สลบแก้ว?” เธอทบทวนความทรงจำ นึกออกทันที “ตอนเอาเมนูให้พวกฉันดูสินะ แก้วหายไปแล้วหนึ่งจริงด้วย”

“ถ้าเป็นที่ยืนยันว่าไปอย่าง แต่ในเมื่อเขาคิดจะทำเรื่องชั่วๆ ในร้านนี้
ผมก็นิ่งดูตายไม่ได้หรอกครับ”

“อย่างนั้นเองเหวอคะ ฉันไม่รู้ตัวเลย ว่าแต่...” มินะมองคิโยกาวะ
ซึ่งกำลังหลับเป็นตาย “ยาทำอะไรจะแรงมากเลย เกือบไปแล้วสิ”

มาสเตอร์กลับเข้าเคาน์เตอร์ หยิบขวดใบหนึ่งจากข้างล่าง

“ตอนสลับแก้ว ผมผสมเจ้านี่ลงไปนิดหน่อย”

เธอมองฉลากขวดแล้วอุทานดังอ๊ะ “เตกีลา...”

“จะลงโทษให้หลายจำทั้งที่ก็ต้องลงมือให้เต็มเหนี่ยวไปเลย” ดวงตา
ของมาสเตอร์ยิ้มหัวหาญ

“ยอดเลย แต่ขอบคุณนะคะ ฉันรอดมาได้เพราะคุณ”

“ผมอุตส่าห์แอบเตือนว่ารู้เจตนาแอบแฝงของเขาแล้ว แต่ทำทางเขา
จะไม่รู้สึกตัว คงไม่ค่อยมีความรู้เรื่องค็อกเทล”

“เตือนเหวอคะ”

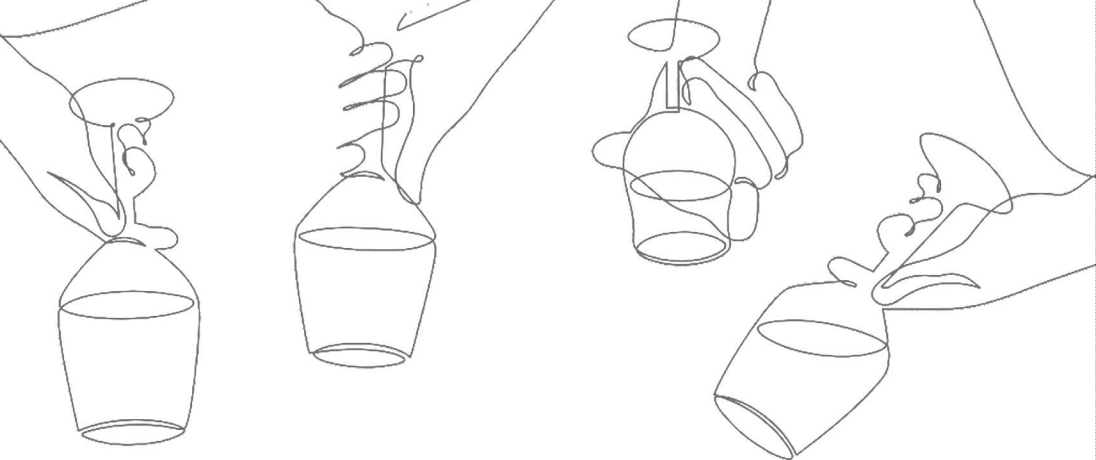
“ค็อกเทลแก้วนั้นแหละครับ” มาสเตอร์ชี้แก้วตรงหน้ามินะ “ผมไม่ได้
คิดขึ้นเองเหวอ เป็นค็อกเทลทั่วไป ชื่อของมันคือปีทวิน เดอะ ชีตส์
ความหมายคือบนเตียง ถ้าเขาเฉลียวใจว่าผมเตือน คงรีบล้มเลิกแผนการ
ชั่วร้าย และป่านนี้คงได้นอนหลับสบายบนเตียงไปแล้ว”

มินะจ้องหน้ามาสเตอร์ คนคนนี้เป็นใครกันแน่

“คุณก็เหมือนกัน ในเมื่อดื่มค็อกเทลแก้วนั้นเข้าไปแล้วก็รีบกลับบ้าน
ดีกว่า ทางกรุงโตเกียวขอให้ลดเวลาทำการ คืนนี้ร้านผมก็จะปิดแล้ว
เหมือนกัน ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าเหล้านะครับ ผมจะเก็บเงินจากคนที่มากับคุณ
ราตรีสวัสดิ์ ผมภาวนาให้คุณมาที่นี้พร้อมผู้ชายที่ดีจริงๆ ในครั้งต่อไป”

มาสเตอร์ตีดั้งดังเป๊าะแล้วผายมืออีกข้างไปยังทางเข้าร้าน

มินะมองไปทางนั้น ประตูเปิดอยู่ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

สตรีผู้ริโนเวต

1

มาโยะแห่งนมองอาคารสีน้ำตาลเข้มแล้วสูญหายใจลึก แม้สร้างมาเกินยี่สิบปี แต่ที่นี้ตั้งอยู่แถวชิโรกาเนะ เขตมินาโตะ ข้าห้องยังกว้างกว่าร้อยละยี่สิบเมตร ราคาน่าจะเกือบสองร้อยล้านเยน ถ้างานนี้ไปได้สวย เธอจะมีโอกาสได้แสดงฝีมือเต็มที่หลังจากห่างหายไปนาน ความคาดหวังพองโตในอก

เธอกดปุ่มหาห้อง 305 จากโถงหน้าส่วนกลางซึ่งติดตั้งอโถล็อกสำหรับใช้ร่วมกัน ระบบอินเตอร์โฟนเป็นรุ่นแบบใหม่ ที่นี้มีการซ่อมแซมครั้งใหญ่เมื่อไม่กี่ปีก่อน คงเปลี่ยนมาใช้รุ่นระบบใหม่ในตอนนั้น

“คะ” ได้ยินเสียงผู้หญิงตอบว่าคะ พอมาโยะแจ้งชื่อ ประตูด้านข้างก็เปิด

เธอขึ้นลิฟต์ไปถึงชั้นสาม เดินผ่านโถงทางเดินในอาคาร จนมายืนหน้าห้อง 305 ไม่มีป้ายชื่อ หลังกดกริ่ง เธอสูญหายใจลึกเต็มปอดอีกครั้ง

เมื่อประตูเปิด หญิงร่างผอมผอมยาวปานกลางโผล่หน้ามา แต่งหน้าค่อนข้างหนา คงเพราะมีแขกมาเยือนในวันนี้ ดูท่าทางจะพิถีพิถันเป็นพิเศษกับการเขียนคิ้วและขอบตาที่ลากเส้นไว้อย่างเด่นชัดรอบตา

“เชิญคะ”

“รบกวนด้วยนะคะ” มาโยะโค้งก่อนเข้าไปในห้อง แล้วยื่นนามบัตรให้ “ฉันชื่อคามิโอะ จากฝ่ายรีโนเวตของบริษัทอสังหาริมทรัพย์ ขอขอบคุณที่ติดต่อมานะคะ”

หญิงคนนั้นดูนามบัตรแล้วยิ้มกว้าง

“คุณคามิโอะ มาโยะ อายุยังน้อยอยู่เลยนะคะ เห็นบอกว่าเป็นสถาปนิกที่มีใบอนุญาต ฉันเลยนึกจินตนาการว่าจะเป็นผู้ชายมีอายุ”

“อ๊ะ...ขอโทษค่ะ”

“ไม่ต้อง ขอโทษสิ เพราะฉันกำลังคิดอยู่เลยว่าดีแล้วที่เป็นผู้หญิงแต่ขอโทษด้วยนะ ฉันไม่มีนามบัตร”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันทราบชื่อของคุณอยู่แล้ว คุณอุเอมัตสึสินะคะ”

“ใช่ ฉันชื่ออุเอมัตสึ คาซุมิ ฝากตัวด้วยนะ”

“ฉันต่างหากที่ต้องขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

“เข้ามาก่อนสิ ถึงจะพูดไปอย่างนั้น ที่นี้ก็ไม่มีอะไรเลยแหละนะ”

“ขอรบกวนด้วยนะคะ” มาโยะถอดรองเท้าคัทชูแล้วสวมรองเท้าแตะสำหรับใส่ในห้องที่ปกติดมด้วย

พอเข้าไปข้างในพบว่าไม่มีอะไรเลยจริงๆ แน่อยู่แล้ว เพราะเจ้าของห้องเล่าว่าชื่อห้องนี้เมื่อสามเดือนก่อนแต่ไม่เคยเข้าอยู่

มาโยะกวาดตามองรอบห้องคร่าวๆ ผังห้องเหมือนกับที่ตรวจสอบมาล่วงหน้า ห้องแบบ 2LDK³ แค่ว่าพื้นที่ห้องนั่งเล่นกับห้องกินข้าวรวมกันก็กว้างตั้งสี่สิบสี่⁴

ความต้องการของอุเอมัตสึ คาซุมิคืออยากเปลี่ยนห้องนี้เป็นแบบ 1LDK⁵

“ฉันใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียว ไม่จำเป็นต้องมีห้องนอนตั้งสองห้องหรอก”

“อย่างนั้นเองหรือคะ”

อุเอมัตสึ คาซุมิดูน่าจะอายุประมาณสี่สิบ หน้าตาแบบนี้ถึงไม่แต่งหน้าก็จัดว่าเป็นคนสวย วันข้างหน้าจากนี้ไปย่อมมีโอกาสที่จะมีคนรัก แต่ต่อให้

³ ประกอบด้วยห้องนั่งเล่น ห้องกินข้าว ห้องครัว และห้องอเนกประสงค์อีกสองห้อง ซึ่งปกติมักใช้เป็นห้องนอน

⁴ 1 เลือ = 1.62 ตารางเมตร

⁵ ประกอบด้วยห้องนั่งเล่น ห้องกินข้าว ห้องครัว และห้องอเนกประสงค์อีกหนึ่งห้อง ซึ่งปกติมักใช้เป็นห้องนอน

เป็นอย่างนั้นจริง เธอก็ตั้งใจจะไม่แต่งงานและอยู่เป็นโสด จริงอยู่ ในเมื่อเธอ
ร่ำรวยถึงขั้นซื้อห้องระดับนี้ได้ ก็ไม่แปลกที่จะคิดว่าไม่จำเป็นต้องแต่งงาน

มาโยะถามคำถามคร่าวๆ จำนวนหนึ่งเพื่อให้รู้ว่าอุเอมัตสึ คาซุมิ
ต้องการห้องแบบไหน สิ่งที่ให้ความสำคัญในการใช้ชีวิตแต่ละวันคืออะไร
วงการใช้ชีวิตเป็นแบบไหน มีแขกมาห้องเยอะหรือเปล่า จะเลี้ยงสัตว์ไหม
เป็นต้น ทว่าคำตอบส่วนใหญ่คือเอาไว้อย่คิดทีหลัง

“ฉันยังไม่รู้อะไรสักอย่างก็เลยยังไม่ได้ตัดสินใจ กะว่าได้ห้องใหม่แล้ว
ค่อยคิด”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอดูที่อยู่ปัจจุบันได้ไหมคะ ทำอย่างนั้นอาจจะช่วยให้
เข้าใจไลฟ์สไตล์ของคุณอุเอมัตสึขึ้นบ้างก็ได้”

อุเอมัตสึ คาซุมิเอียงคอ สีหน้าไม่สดใส

“ตอนนี้ฉันอยู่แมนชั่นแบบสตูดิโอแถวเอบิสึ แต่เป็นแค่ที่อยู่ชั่วคราว
จนกว่าจะรีโนเวตเสร็จ น่าจะใช้อ้างอิงไม่ได้หรอก”

“นั่นก่อนหน้านี้คุณอยู่แถวไหนคะ”

“ก่อนหน้านี้...ฉันอยู่แถวโยโกฮามะ” ไม่รู้ทำไม จู่ๆ เธอถึงได้อ้าง
ขึ้นมาไม่รู้

“เป็นแมนชั่นหรือคะ”

“เปล่า บ้านเดี่ยวเก่าๆ”

“นั่นหรือคะ เอ่อ ฉันขอดูบ้านหลังนั้นได้ไหมคะ ถ้าวิถีชีวิตก่อนหน้านี้
อาจจะใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับห้องใหม่ได้”

อุเอมัตสึ คาซุมิส่ายหน้าเมื่อได้ยินที่มาโยะพูด

“ฉันขายบ้านหลังนั้นและทิ้งข้าวของหมดแล้ว ถึงแม้ได้ข้อมูล
เพิ่มเติมหรือ ถ้าจำเป็นต้องดำเนินการตามขั้นตอนนั้นให้ได้ และถ้าไม่ผ่าน
ขั้นตอนนั้นก็เสนอแผนงานไม่ได้ละก็ น่าเสียดายที่ฉันต้องตัดสินใจโดยถือชะชะว่า
พวกเราไม่มีวาสนาชะตาต้องกัน ฉันจะจ้างวานเจ้าอื่นแทนค่ะ”

มาโยะตื่นตระหนกที่ได้ยินน้ำเสียงเย็นชากลบตาลปริตผิดไปจากเดิม

“แน่นอนว่าไม่ใช่อย่างนั้นเลยคะ” เธอกลลน “ฉันแค่ถามเพื่อความแน่ใจ
ฉันจะลองเสนอไอเดียเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบพื้นฐานในการหารือกัน
ดีไหมคะ”

อุเอมัตสึ คาซุมิยิ้มพอใจ “ก็ดีนะ เอาตามนั้นเถอะ”

“ขอเวลาสักหนึ่งสัปดาห์ได้ไหมคะ”

“หนึ่งสัปดาห์นะ ได้สิ ฉันจะรอ”

ท่าทางจะอารมณ์ดีแล้ว มาโยะพูดด้วยความโล่งอกว่า “ฉันจะพยายาม
ไม่ทำให้คุณผิดหวังคะ”

วันเดียวกันของสัปดาห์ถัดมา เธอติดต่ออุเอมัตสึ คาซุมิ เพราะนึกไอเดีย
คร่าวๆ เกี่ยวกับผังบ้านออกแล้ว จึงอยากเอาให้อีกฝ่ายดู

“ฉันขอไปหาที่ห้องแถวเอบิสึได้หรือเปล่าคะ”

พอมายะถาม ก็ได้ยินเสียงครางดังอึมยาวๆ ตอบกลับมา

“ไม่สะดวกให้มาที่นี้หรอก เคยบอกแล้วไงว่าที่นี่เป็นห้องแบบสตูดิโอ
มีหน้าต่างยังมีข้าวของที่ขนมาจากโยโกฮามะเยอะแยะไปหมด ไม่มีที่ว่าง
ให้กางแปลนห้องหรอก แต่จะไปร้านกาแฟก็คงคุยกันเงียบๆ ไม่ได้ แถมอาจ
มีใครได้ยินเรื่องที่เรากำลังคุยกัน ไม่รู้จักที่ดีๆ บ้างเลยหรือไงนะ”

“ทราบแล้วคะ ถ้าอย่างนั้นฉันมีที่ที่อยากแนะนำ”

2

เมื่อได้ยินมาโยะบอกว่าอยากขอยืมร้าน ทาเคชิก็หยุดขยับมือที่ขีดแก้ว
แล้วขมวดคิ้ว

“มาเอาเวลานี้ นี่กว่าจะมาทำอะไรซะอีก ทำไมตัดสินใจเอง โดยไม่ขอ
กันก่อนล่ะ”

“ก็กำลังขอยุ่นี้ไง หนูมาก่อนเวลาเปิดร้าน ไม่น่ามีปัญหาเนี่ยนา”

“ไม่เห็นปายเขียนว่ากำลังเตรียมพร้อมรี ฉันต้องเตรียมพร้อมหลายอย่าง ก่อนเปิดร้านนะ”

“ก็ทำไปสิ พวกหนูขอแค่มีโต๊ะกับเก้าอี้ก็พอ ว่าแต่มีอะไรต้องเตรียม พร้อมด้วยหรอ แค่ขัดแก้วอย่างเดียวไหวไหมละ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย มีเรื่องให้ทำตั้งเยอะแยะ เช่น คิดไอดีเวลา ลูกค้าขอให้แนะนำคือกเทล แล้วก็เช็คสต็อกวัตถุดิบ เพราะฉันอยากใช้ ของเหลือให้มากที่สุดเท่าทำได้”

“อะไรเนี่ย ชิ่งกจัง”

“ลูกค้าคนนั้นจะมาก็โงะ”

“หนูนัดไว้ห่าโงะ”

มาโยะดูสมาร์ตโฟนที่วางอยู่ข้างตัว ขณะนี้สี่โมงครึ่งกว่าๆ

“เฮอะ ให้แค่วันนี้ละ” ทาเคชิเริ่มขัดแก้วอีกรอบ

“อย่าพูดแบบนั้นสิ หลังจากนั้นก็ร่วมมือกับหนูหน่อยเถอะ น่าจะเป็น งานชิ้นใหญ่หลังจากห่างหายไปนาน อีกรอย่าง ลูกค้าเป็นคนสวยไม่เบานะ แต่งหน้าหนาหน่อย แต่คุณอาน่าจะถูกใจ แถมเธอยังรวยด้วย”

เขาวางแก้วที่ขัดแล้วบนชั้น หันมาถามว่า “จริงหรอ”

“หมายถึงเรื่องไหนละ เรื่องที่เป็นคนสวยหรือเรื่องที่เป็นคนรวย”

“แน่นอนว่าอย่างหลัง รวยหรอ”

“น่าจะ เพราะชื่อห้อง 2LDK แถวชิโรกาเนะ แถมยังจะรีโนเวตด้วยนะ งบประมาณไม่เกินสามสิบล้านเยน แต่ถ้าหนูนำเสนอได้ถูกใจ เจ้าตัวน่าจะ เพิ่งบให้ได้”

“สามสิบล้าน” ทาเคชิพิมพ์คำนั้นแล้วทำหน้าวางแผนในหัว “ลูกค้า ขึ้นดีเลยนี่ ทำงานอะไรละ”

“เจ้าตัวบอกว่าเป็นนักลงทุน แต่หนูไม่รู้รายละเอียดหรอก”

“สงสัยจะมีต้นไม้ที่ออกผลเป็นทองคำ”

“อาจจะใช่ คุณอาจชักสนใจขึ้นมาแล้วละสิ”

“ได้อยู่ใกล้คนรวย ไม่มีอะไรเสียหายอยู่แล้ว เธอจับลูกค้าได้ดีใช่มั้ย
นี่นา”

“ยังไม่แน่ว่าจะจับได้ ปัญหาคือลูกค้าจะถูกใจแผนงานที่หนูเสนอ
หรือเปล่า เจ้าตัวคงถามเจ้าอื่นด้วยอยู่แล้ว”

“อ้าว ไม่นั่นใจหรอกเหอ”

“ก็คุณอุเอมัตสึเป็นคนลึกลับเจ้าปริศนานี่นา”

มาโยะเล่าบทสนทนาครั้งที่แล้วระหว่างตัวเองกับอุเอมัตสึ คาซุมิ

ทาเคชิก็อดดอกแล้วพึมพำ “ผู้หญิงคนนี้ น่าสงสัยจริงด้วย”

“ใช่ไหมล่ะ หนูไม่รู้สไตล์เธอ เลยออกแบบแปลนห้องไม่ได้สักที”

“เข้าใจละ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ฉันได้เลย” เขาตอบหน้าอกตัวเองเบาๆ
เปิดประตูที่อยู่ในร้าน แล้วหายไปข้างใน ห้องนั่งเล่นเขาอยู่ในนั้น แต่เธอ
ไม่เคยเข้าไป

ขณะเงยหูฟังก็ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบของทาเคชิเล็ดลอดออกมา
เขาคงโทรศัพท์ไปที่ไหนสักแห่ง

ที่นี่คือบาร์ที่ทาเคชิเป็นเจ้าของ มีชื่อว่า ‘แทริปแฮนด์’ เป็นร้านขนาดเล็ก
ซึ่งมีแค่ที่นั่งคาน์เตอร์และที่นั่งแบบโตะซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในร้าน ทาเคชิ
เป็นน้องชายของพ่อผู้ลี้ภัยของมาโยะ และเป็นหนึ่งในญาติร่วมสายเลือด
เพียงไม่กี่คนของเธอ

ผ่านไปสักพักก็ได้ยินเสียงจากทางเข้า ประตูเปิด อุเอมัตสึ คาซุมิ
ชะโงกหน้าเข้ามาอย่างประหม่า

“อ๊ะ คุณอุเอมัตสึ” มาโยะลงจากเก้าอี้สตูล “ขอบคุณที่อุตส่าห์มานะ”

“ฉันหลงทางนิดหน่อย ทางเข้าร้านสังเกตยากเหมือนกัน”

“ใช่ค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ”

“เป็นร้านที่เหมือนบาร์ลับสินะ” อุเอมัตสึ คาซุมิกวาดตามองในร้าน
“คุณเคยบอกทางโทรศัพท์ว่าเป็นร้านของคุณอา”

“ใช่ค่ะ คุณอา” มาโยะส่งเสียงเรียกข้ามเคาน์เตอร์

ประตูเปิด ทาเคชิเดินออกมา

“คุณอา นี่คือนุเอมัตสึที่หนูเล่าให้ฟังเมื่อกี้”

“อ้อ สวัสดีครับ ขอขอบคุณที่ช่วยดูแลหลานสาวของผม” เขาเอ่ยพลาง
มองหน้าอุเอมัตสึ คาซุมิ แล้วจากนั้นร้องอ้อด้วยสีหน้าสดใส “ตอนไต่ยีน
นามสกุลหายากอย่างอุเอมัตสึจากปากหลานสาว ผมยังคิดอยู่เลยว่า
นามสกุลเหมือนคนรู้จัก คุณคือภรรยาของคุณอุเอมัตสึ โคคิจิหรือเปล่า”

อุเอมัตสึ คาซุมิกะพริบตาด้วยความงุนงง “รู้จักสามีฉันด้วยหรือคะ”

“ใช่จริงด้วย คุณเคยอาศัยอยู่แถวสองโงโจในโยโกฮามะสินะครับ”

“เปล่าค่ะ ไม่ได้อยู่แถวสองโงโจ”

“ผมจำผิดหรือครับ เอ๋ อยู่แถวไหนแล้วนะ”

“ยามาเตะโจคะ”

“ยามาเตะโจ” ทาเคชิยกมือกุมขมับ “ฉันห rokok หรือ ผมเคยไปครั้งหนึ่ง
ครับ จำได้ว่าเสารั่วทำจากอิฐแดง ห้องนั่งเล่นมีเตาผิง ละแวกบ้านมีแต่
คฤหาสน์บ้านใหญ่โต...ที่ผ่านมามีผมหลงนึกว่าอยู่แถวสองโงโจซะอีก แต่จะ
ว่าไปก็จริงแะ แถวนั้นเรียกว่ายามาเตะโจ ขอโทษที่เข้าใจผิดนะครับ”

มาโยะสับสนกับเนื้อหาที่เขาสาธยาย คุณอุเอมัตสึ โคคิจิคือใครนะ
เสารั่วทำจากอิฐแดง? ห้องนั่งเล่นมีเตาผิง? ไม่รู้ได้ข้อมูลนั้นมาจากไหน
มีหน้าซ้ำถ้าดูจากท่าทีของอุเอมัตสึ คาซุมิ แปลว่าทาเคชิไม่ได้เดามั่วด้วย

“ขอโทษนะคะ คุณมีความสัมพันธ์ยังไงกับสามีของฉันหรือ” อุเอมัตสึ
คาซุมิเอ่ยคำถามที่สมควรถามแล้ว

“ไม่เคยได้ยินชื่อคามิโอะ ทาเคชิจากสามีคุณบ้างหรือครับ พวกเรา
มีงานอดิเรกเดียวกัน” ทาเคชิกล่าวพลางขยับมือขวาอย่างมีเลศนัย

“งานอดิเรกแบบนี้ละ”

“อ๊ะ หมากรุกสากล...หรือเปล่าคะ”

“ถูกต้องครับ” ทาเคชิตอบแล้วตืดนิ้วดังเป๊าะ

“เมื่อเจ็ดแปดปีก่อนได้ละมัง มีเว็บไซต์ให้เล่นหมากรุกสากลกับคนแปลกหน้าได้ พวกเรารู้จักกันในเว็บนั้น แข่งกันไปแข่งกันมาก็คุยกัันถูกคอ เลยเริ่มติดต่อกันเป็นการส่วนตัว แล้วจากนั้นก็คุยกัันว่ามาเจอกันสักครั้งเถอะ ผมเลยได้ไปที่บ้านนะครับ ตอนนั้นผมยังได้ทักทายคุณนายเลย...”

“ทักทายฉันด้วยเหรอกะ”

“จำไม่ได้เหรอกครับ เพราะเราคุยกัันไม่ค่อยนานนัก รู้สึกว่าคุณกำลังจะออกไปข้างนอกพอดี”

“อย่างนั้นเหรอกะ จะว่าไปก็คึ้นๆ ว่าเคยมีเรื่องแบบนี้เคยอยู่เหมือนกันขอโทษนะคะ สามี่ของฉันมีแขกมาหาเยอะ”

“คุณคงจำหน้าแขกไม่ได้หมดทุกคนอยู่แล้ว ไม่ต้องใส่ใจเหรอกครับ ว่าแต่บังเอิญจังที่ลูกค้าของมาโยะคือภรรยาของคุณอุเอมัตสึ” ทาเคชิมองมาโยะ ทันใดนั้นเขาเอียงคอขงน แล้วเบนสายตากลับไปหาอุเอมัตสึคาซุมิ “อ้าว แต่ผมได้ฟังจากหลานสาวแล้วว่าคุณใช้ชีวิตตัวคนเดียวแล้วสามี่ละครับ”

อุเอมัตสึ คาซุมิผุดยิ้มหงอยเหงา “สามี่จากโลกนี้ไปเมื่อสามปีที่แล้วคะ”

ทาเคชิถอนหายใจเฮือกใหญ่

“อย่างนั้นเองเหรอกครับ เขาอายุมากแล้ว แต่สมัยนั้นยังดูแข็งแรงอยู่เลยสาเหตุมาจากโรคเบาหวานเหรอกครับ”

“ใช่ค่ะ เขาเสียตอนอายุแปดสิบสอง”

“น่าเสียดาย เว็บเล่นหมากรุกสากลก็ปิดตัวแล้ว พวกเราเลยห่างกันไป ผมยังคิดถึงเขาอยู่เลย...ขอให้คุณอุเอมัตสึ โคคิจิไปสู่สุคตินะครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

“แสดงว่าคุณอาศัยอยู่บ้านหลังนั้นคนเดียวมาตลอดสามปีนี้หรือครับ”

“ใช่ค่ะ”

“คงเหงาๆคนเดียวสินะครับ แล้วคุณก็เลยตัดสินใจย้ายบ้านสินะ”

“ความจริงฉันเคยตั้งใจว่าจะอยู่ที่บ้านหลังนั้นตลอดไป เพราะที่นั่นเต็มไปด้วยความทรงจำระหว่างฉันกับสามี แต่เมื่อครั้งปีก่อนมีโจรขึ้นบ้านฉันเลยไม่กล้าอยู่คนเดียวค่ะ”

“โจรขึ้นบ้าน? แะเลยนะครับ”

“โชคดีที่ฉันเผอิญไม่อยู่บ้าน แต่พอคิดว่าอาจจะเจอโจรเข้าก็ได้ ฉันก็ขนลุกๆ” อุเอมัตสึ คาซุมิไขว่มีมือสองข้างกอดตัวเอง

“จริงของคุณ เอละ มาโยะ จะใช้โตะด้านในก็ได้ แสดงผลงานที่เธอมั่นใจให้คุณอุเอมัตสึดูเถอะ คุณอุเอมัตสึเป็นคนสำคัญสำหรับฉันด้วยอย่าเสียมารยาทละ คุณอุเอมัตสึ หลานสาวผมยังด้อยประสบการณ์แต่จัดว่าเป็นสถาปนิกที่มีฝีมือใช้ได้ ถ้ามีอะไรไม่ถูกใจก็ติติงและบอกทุกความต้องการของตัวเองได้เต็มที่เลยนะครับ”

“ค่ะ” อุเอมัตสึ คาซุมิตอบด้วยรอยยิ้ม

“งั้นคุณอุเอมัตสึ เชิญด้านในค่ะ” มาโยะจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็นำทางอุเอมัตสึ คาซุมิไปยังโตะด้านใน

“เลิกทำแบบนั้นสักทีได้ไหม หนูตกอกตกใจหมด” หลังจากอุเอมัตสึ คาซุมิกลับไปแล้ว มาโยะก็ท้วงติงทาเคชิที่อยู่ในเคาน์เตอร์

“เธอหมายถึงอะไร”

“ของมันแน่นอยู่แล้ว อย่าโพล่งเรื่องสามีของคุณอุเอมัตสึปุบปับสิ ไปสืบข้อมูลมาได้ยังไงนะ”

“เรื่องแบบนั้นมันง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก ฉันติดต่อบริษัทองศาหา

ที่รู้จักกัน แล้วขอให้ช่วยตรวจสอบบ้านเดี่ยวที่ประกาศขายในโยโกฮามะ แล้วก็เจอแค่บ้านที่เจ้าของนามสกุลอุเอมัตสึแค่หลังเดียวนี้แหละ”

ทาเคชิใช้แท็บเล็ต บอกว่านี่ไงละ แล้วหันหน้าจอให้มาโยะดู ภาพในจอคือบ้านที่ผสมผสานความเป็นญี่ปุ่นกับตะวันตกและมีเสารั้วทำจากอิฐแดง ผังบ้านแสดงอยู่ข้างภาพ จึงช่วยให้ตรวจสอบได้ว่าห้องนั่งเล่นมีเตาผิง ชื่อเจ้าของบ้านคือ ‘อุเอมัตสึ โคคิจิ’ เอาข้อมูลส่วนบุคคลขนาดนี้ให้คนนอกได้อย่างไร บริษัทอสังหาริมทรัพย์แห่งนี้ทำอะไรจริงจังอะไรมากๆ สมกับเป็นคนรู้จักของทาเคชิ

“อุเอมัตสึคือบ้านหลังนี้เมื่อแปดปีที่แล้ว ราคาในสมัยนั้นคือร้อยหกสิบล้านเยน มีหน้าซำยังซื้อเงินสด ไม่ได้ขอสินเชื่อ ฉันเลยมองว่าไม่ใช่คนธรรมดาแน่ หลังรู้ชื่อนามสกุลของเจ้าของบ้าน ฉันลองหาข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต แล้วก็เจอข้อมูลของบุคคลที่คิดว่าใช่”

ทาเคชิกดแท็บเล็ต

“อุเอมัตสึ โคคิจิ คือนักธุรกิจผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในระดับหนึ่ง เขาบินไปทั่วโลกในฐานะพนักงานบริษัทการค้ามาตั้งแต่ยังหนุ่ม ขณะดำรงตำแหน่งกรรมการของบริษัทชื่อดัง เขาก็เป็นเจ้าของบริษัทอีกจำนวนหนึ่งด้วย จึงจัดว่าเป็นคนเก่งมีความสามารถสูง แต่สมัยเขาอายุเจ็ดสิบปี ภรรยาของเขาจากโลกนี้ไป เรื่องนั้นคือเหตุจูงใจให้เขาลงจากตำแหน่ง เขาไม่มีลูกกับภรรยา หลังจากขายบ้านตัวเองก็ไปอาศัยอยู่บ้านพักคนชราหรือหาในโยโกฮามะ แต่ช่วงฤดูใบไม้ผลิในปีที่อายุเจ็ดสิบเจ็ด เขาแต่งงานใหม่แบบสายฟ้าแลบ และสุดท้ายก็หลับใหลชั่ววันจันทร์เพราะโรคเบาหวานกำเริบ ตอนอายุแปดสิบสอง ไม่แปลกเลยที่คุณอุเอมัตสึ คาซุมิดูเหมือนคนไม่ได้ทำงาน เพราะเธอว่างงานจริงๆ ในเมื่อได้รับมรดกมหาศาลจากสามีที่จากไป เธอย่อมไม่จำเป็นต้องทำงาน”

ภาพชายชราผมหงอกสวมแว่นตากล้องยี่ห้อปรากุขึ้นบนหน้าจอ
แท็บเล็ตที่ทาเคชิหันให้มาโยะดูอีกรอบ

“มีข้อมูลแค่นี้ พูดเป็นตุเป็นตะได้ขนาดนั้นเลยหรอ”

“ข้อมูลแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

“สืบเรื่องมามากกรุณาสากลมาจากไหนนะ”

“ไม่ได้สืบจากไหนเลย เขาเป็นพนักงานบริษัทการค้ามากความสามารถ
น่าจะมึนงานอดิเรกหลายอย่างเพื่อคบหากับผู้คนอยู่แล้ว ที่แน่ๆ คงเล่นกอล์ฟ
แต่พอเป็นไม้ใกล้ฝั่ง มีความเป็นไปได้ว่าอาจจะไม่แข็งแรง ฉันเลยลองขยับ
มือขวาแบบคลุมเครือให้หนักถึงหนักล้นมามากกรุณาสากล ไม่ก็ไปนกกกระจอก
แต่ผิดคาดที่เธอตอบว่ามามากกรุณาสากล ฉันเลยไหลตามน้ำทันที”

“อย่างนั้นเองหรอ พูดมั่วชั่วขนาดนั้นก็ได้ด้วย”

“มั่วชั่วที่ไหนเล่า นี่ฉันคำนึงถึงความพอเหมาะพอควรด้วยนะ ตอนแรก
ฉันพูดถึงฮงโจในโยโกฮามะเพื่อให้เจ้าตัวพูดแก้ไขใหม่ละ เรื่องนั้นฉันก็
คำนวณไว้แล้ว จำผิดเป็นบางอย่างจะช่วยให้สมจริงกว่าจำรายละเอียดได้
แม่นยำ”

“งมมาก คุณอาทำถึงขนาดนั้นเพื่ออะไรหรอ”

“เพื่ออะไรนะหรอ เพื่อให้งานของมาโยะราบรื่นอยู่แล้วสิ ในเมื่อจะ
จ้างวานคนทำงานใหญ่อย่างการรีโนเวตห้อง เจ้าตัวยอมสบายใจที่จะจ้าง
คนที่มีจุดเชื่อมโยงกันอยู่บ้างมากกว่าคนไม่รู้จักรักมักจี เท่าที่ฉันฟังพวกเธอ
คุยกัน เหมือนเตรียมจะทำสัญญากันแล้วไม่ใช่หรอ”

“มันก็ใช้อยู่หรอ...”

“เป็นอะไรไป หน้าตาไม่สดใสเลย มีอะไรไม่พอใจหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอ” มาโยะมองเอกสารที่อยู่ข้างตัวแล้วถอนหายใจ
วันนี้มาโยะเตรียมแผนรีโนเวตมาสามแบบ มีทั้งแบบเรียบง่ายสุดขีด
แบบขี้อ่อนสนุกสนาน และแบบดั้งเดิมที่ไร้ความคิดสร้างสรรค์

แผนที่เธอมั่นใจคือแผนที่โนเวตแบบชี้เล่นสนุกสนาน แบ่งห้องนั่งเล่นกว้างขวางเป็นโซนพักผ่อนหย่อนใจและโซนทำงาน ทั้งยังเลือกวัสดุกับดีไซน์ที่มีรสนิยมแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เพื่อให้เพิ่มเติมอิมกับการใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียวได้ เบลายาโซน บรรยายาก็จะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงจากอีกโซน แผนที่โนเวตแบบเรียบง่ายที่เธอแนะนำเป็นอันดับสองก็โอเคดีไม่เลวเหมือนกัน ใช้ผนังด้านหนึ่งเป็นพื้นที่เก็บของ และออกแบบให้ไม่จำเป็นต้องวางอะไร นอกจากเฟอร์นิเจอร์ที่จำเป็น ส่วนแผนที่โนเวตแบบดั้งเดิมที่เหลืออยู่นั้น บอกตามตรงว่าไม่น่าสนใจเอาเสียเลย เป็นโอเดียที่สถาปนิกคนไหนก็นึกออก ตัวมาโยะเองยังไม่ค่อยสนุกกับการออกแบบมัน

ทว่าอุเอมัตสึ คาชิมิเลือกแผนที่โนเวตแบบดั้งเดิม เธอจะไม่สนใจแผนที่โนเวตแบบชี้เล่นสนุกสนานและแบบเรียบง่ายแม้แต่น้อย

“เรื่องนั้นช่วยไม่ได้หรอก เพราะเป็นเรื่องของรสนิยม มาโยะก็เตรียมแผนที่สามมาเพราะเข้าใจเรื่องนั้นอยู่แล้วใช่ไหมละ ลูก้าถูกใจหนึ่งในสามแผน น่าดีใจออก”

“นั่นมันก็จริง แต่ลูก้าถูกใจจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ทำไมสงสัยจูนั่นล่ะ”

“หนูรู้สึกว่าคุณค่าตัดสินใจจากราคานะสิ”

“เลือกอันที่ถูกที่สุดเหวอ”

“ตรงกันข้าม เจ้าตัวเลือกอันที่เสนอราคาแพงสุด ดีไซน์มันคาดิโนน่าเปื้อ หนูเลยเลือกวัสดุราคาสูง”

“คงเป็นเรื่องของค่านิยม บางคนก็ตัดสินคุณภาพสิ่งของด้วยราคา”

“อาจจะจริง แต่ไม่ใช่แค่นั้นนะสิ”

“ยังไงล่ะ”

“คุณอุเอมัตสึไม่ได้ขอให้บริษัทอื่นเสนอแผนที่โนเวตเลย ปกติไม่ค่อยมีเรื่องแบบนี้หรอกนะ ลูก้าส่วนใหญ่จะขอแผนที่โนเวตกับราคาที่เสนอ

จากบริษัทหลายเจ้า แล้วค่อยเลือกแผนที่เหมาะกับตัวเอง
และราคาย่อมเยา”

“ผู้หญิงคนนี้ได้มรดกก่อนโตจากสามี คงมีเงินเหลือเพื่อ ไม่จำเป็นต้องขี้เหนียว ขอแค่ทำสำเร็จอย่างงดงาม”

“ทำสำเร็จหรือ”

“ผู้หญิงหน้าตาแบบเธอคนนี้น่าจะมีผู้ชายมาจีบเยอะมากตั้งแต่วัยสาว แต่กลับไม่คบหากับพวกเขา แล้วมาแต่งงานกับคุณตาแก่ๆ ที่อายุห่างกันเกินเท่าตัว แถมยังป่วยเป็นเบาหวานอีก ลูกก็ไม่มี ถ้าสามีตายเมื่อไหร่ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดก็จะตกเป็นของเธอคนเดียว แล้วมันก็เป็นไปตามนั้นปะ”

“หมายความว่าเธอหวังมรดกตั้งแต่ต้นนะหรือ”

“ยังมีความเป็นไปได้อื่นอีกหรือ เป็นไปได้ด้วยว่าหลังแต่งงาน เธออาจเจตนาจงใจเตรียมอาหารที่จะทำให้อาการเบาหวานทรุดหนักขึ้นก็ได้”

“ไม่เอาล่ะ นั่นลูกค้าของหนูนะ อย่าทำเหมือนเธอเป็นฆาตกรสิ”
มาโยะเสียวสันหลังวากับจินตนาการน่าพรันพริ้ง

“ต่อให้เป็นอย่างนั้นจริงก็ไม่เห็นเป็นไรเลย บอกก่อนนะว่าฉันไม่ได้ตำหนิเจ้าตัว อยากรชมด้วยซ้ำ ถึงคุณตาแก่ผู้โดดเดี่ยวจะตายไปพร้อมทรัพย์สินสมบัติมหาศาลก็ไม่มีใครได้ประโยชน์ อย่างดีก็มีแค่ประเทศนี้แหละที่จะยินดีกับเรื่องนั้น คุณตาแก่คนนี้น่าจะสนใจที่ได้ใช้ชีวิตกับภรรยาสาวตั้งหลายปี แล้วถ้าแม่หม้ายใช้มรดกมือเดิอย่างสุรุ่ยสุร่ายหลังสามีตาย นั่นตาย ทุกคนที่อยู่รอบตัวก็มีความสุข ปัญหาคือทำยังไงเงินก้อนโตที่มีเหลือเพื่อจะกระเด็นมาถึงฉันบ้างนี่แหละ” ประโยคครึ่งหลังเขาพึมพำคล้ายพูดคนเดียว น้ำเสียงฟังดูไม่ได้ล้อเล่น

3

มาโยะได้นี้วนแบบแปลนที่กางอยู่บนโต๊ะ

“ฉันว่าจะวางตำแหน่งของปลั๊กไฟไว้สองจุดในห้องนอนคะ จุดหนึ่งอยู่ใกล้ประตู อีกจุดหนึ่งอยู่ตรงผนังด้านใน ปลั๊กไฟตรงผนังจะรวมอยู่กับเสาอากาศโทรทัศน์และสายใยแก้วนำแสง ฉันเอาไว้ตรงนี้เพื่อจะได้ไม่เกะกะ แต่ถ้าจะมีการเปลี่ยนตำแหน่งเตียงในภายหลัง ขยับปลั๊กไฟไปจากตรงนี้อีกนิดก็น่าจะดีค่ะ”

อุเอมัตสึ คาซุมิเอียงคอจนขณะดูแปลนห้อง

“ฉันว่าคงไม่ได้เปลี่ยนตำแหน่งเตียงบ่อยขนาดนั้นหรอก แต่ก็ยังพูดอะไรไม่ได้ ฝากคุณมาโยะตัดสินใจได้เลยค่ะ”

“จั้นฉันจะเอาปลั๊กไฟไว้ตรงนี้ก็อนนะคะ ยังมีเวลาเปลี่ยนได้ที่หลัง”

“ค่ะ” อุเอมัตสึ คาซุมิตอบแล้วพยักหน้า

“พักสักหน่อยดีไหมครับ” ทาเคชิส่งเสียงมาจากในเคาน์เตอร์ “วันนี้ผมมีของอยากให้คุณอุเอมัตสึลองชิมด้วย”

“อื๊อ อะไรหรอคะ”

“คุณอุเอมัตสึไม่ชอบเบียร์ดำหรือเปล่าครับ”

“ไม่เลยคะ มีดื่มบ้างเหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญลองชิมดูได้เลยนะคะ” ทาเคชิเรียงแก้วกับจานบนเคาน์เตอร์ เปิดประปองเบียร์ดำแล้วรินใส่แก้ว

อุเอมัตสึ คาซุมิลุกไปที่เคาน์เตอร์ มาโยะลุกตาม

ของที่อยู่บนจานคือคุกกี้และครีมชีสราดซอสบลูเบอร์รี่

อุเอมัตสึ คาซุมินั่งบนเก้าอี้สตูล ดื่มเบียร์ดำแล้วหยิบคุกกี้เข้าปาก เธอทำตาเป็นประกายทันที “อร่อยจัง”

“ใช่ใหมล่ะครับ เปียร์ดำเข้ากันได้ดีกับของหวาน” เขากล่าวอย่าง
พึงพอใจ

“คุณอา แล้วของหนูล่ะ”

ทาเคชิไม่ตอบ วางกระป๋องเปียร์ดำไว้ตรงหน้ามาโยะโดยไม่ปริปาก
ท่าทางไม่คิดจะให้เธอใช้แก้ว

“คุณก็ล่ะ”

“ไม่มี”

“เอ”

“คุณมาโยะ ถ้าไม่รังเกียจก็เชิญค่ะ” อุเอมัตสึ คาซุมิดันจานให้เธอ

“จะดีเหรอกะ”

“แน่นอนสิคะ”

มาโยะดื่มเปียร์ดำจากกระป๋องแล้วยื่นมือหยิบคุกกี้ ระหว่างเคี้ยว
ความหวานกำลังดีก็ผสมผสานเข้ากับรสชาติที่หลงเหลืออยู่ของเปียร์ดำที่ติดลิ้น
แล้วแผ่ซ่านกระจายในปาก อร่อยจริงด้วย แต่ครั้งจะยอมรับง่าย ๆ โดยดี
ก็น่าเจ็บใจ เธอจึงบอกว่าก็นั่นแหละ

“คุณอุเอมัตสึดื่มเหล้าบ่อยไหมครับ” ทาเคชิถามอุเอมัตสึ คาซุมิ

“คิดว่าดื่มพอๆ กับคนทั่วไปนะคะ”

“งั้นเอาไว้คุณมาดืมเหล้าสบายๆ กับใครสักคนสิครับ ผมจะชงค็อกเทล
แบบที่คุณชอบให้ลอง”

“ว้าว ดีเหมือนกันนะคะ ฉันจะลองคิดดู”

ขณะฟังบทสนทนาของทั้งคู่ มาโยะนึกในใจว่าคิดจะใช้กึ่งตกปลาไท
สินะ เขาวางแผนจะถือโอกาสนี้ดึงอุเอมัตสึ คาซุมิมาเป็นลูกค้าขาประจำ
น่ายินดีที่บริษัทของมาโยะได้รับว่าจ้างให้รีโนเวตแมนชั่นในครั้งนี้
ด้วยเหตุนี้จึงต้องหารือกับลูกค้าบ่อย แต่ปัญหาคือสถานที่ พอลองขอ
อีกครั้งว่าอยากใช้พื้นที่ร้านก่อนเวลาเปิดทำการ ทาเคชิก็ตอบตกลงทันที

อย่างเหนือความคาดหมาย ระยะนี้เธอจึงนัดเจออุเอมัตสึ คาซุมิที่ร้านนี้ทุกสัปดาห์ ทาเคชิใช้จะไร้เจตนาแอบแฝง เธอจึงคิดอยู่แล้วว่าสักวันเขาต้องพูดแบบนี้

“มาสเตอร์อุตส่าห์ชวนทั้งที่ฉันเลยมีเรื่องหนึ่งจะขอร้องคะ” อุเอมัตสึ คาซุมิเปิดประเด็นอย่างติดจะเกรงใจ

“อะไรเหรอครับ ถ้าเป็นเรื่องที่ผมทำได้ คุณบอกมาได้ทุกอย่าง”

“ไม่ใช่เรื่องยากหรอกค่ะ เร็วๆ นี้ฉันขอเรียกคนมาที่นี่ได้ไหมคะ แต่ไม่ได้มาในฐานะลูกค้า ฉันอยากนัดเจออีกฝ่ายในเวลาก่อนเปิดทำการแบบนี้แหละ”

“เรียกคนมาที่นี่เหรอครับ”

ทาเคชิมองมาโยะเป็นเชิง สีหน้าเหมือนถามว่าเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนหรือเปล่า มาโยะจึงส่ายหน้า

“คนแบบไหนเหรอครับ ทำไมจะนัดมาเจอที่นี่” เขาถาม

อุเอมัตสึ คาซุมิย่นหัวคิ้วอย่างอึดอ่วนก่อนอ้าปากตอบ “อีกฝ่ายคือ... พี่ชายของฉันค่ะ”

“พี่ชาย? พี่ชายแท้ๆ นะเหรอครับ”

“ค่ะ” อุเอมัตสึ คาซุมิตอบเสียงแผ่ว

ทาเคชิยิ้มแฉ่ง

“ฉันผมก็ยินดีต้อนรับเป็นอย่างยิ่ง ทำไมนัดเจอก่อนเวลาเปิดร้านล่ะครับ หรือว่าพี่ชายของคุณไม่ดื่มเหล้า ถ้าอย่างนั้นผมมีเครื่องดื่มอะยะยะเลยที่เขาดื่มได้”

“เปล่าค่ะ” อุเอมัตสึ คาซุมิเอ่ยเสียงแข็งกระด้างเล็กน้อยขัดคำพูดของทาเคชิ

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ เขาเป็นพี่ชายก็จริง แต่เราไม่ได้เจอกันเป็นสิบๆ ปีแล้ว ฉันเลยมาตลอดเพราะไม่อยากเจอ ไม่เคยติดต่อกับเขาเลยคะ”

ทาเคชิเงียบไปด้วยความมึนงง เขาทำหน้าครุ่นคิดแล้วถามอย่างระมัดระวัง “ท่าทางเรื่องราวจะซับซ้อนสินะครับ”

“ขอโทษค่ะ เรื่องนี้เป็นความน่าอัปยศของคนในครอบครัว ฉันเลยไม่ค่อยอยากเล่าให้คนอื่นฟัง แต่จะเล่าเฉพาะเท่าที่จำเป็นนะคะ อันที่จริงครอบครัวของฉันบ้านแตกสาแหรกขาดตั้งแต่นั้นยังเด็ก”

“บ้านแตกสาแหรกขาด?” ทาเคชิทำหน้าเศร้าหม่น

“ต้นเหตุคือพ่อนอกใจแม่ พ่อกับแม่เลยหย่ากัน ฉันและพี่ชายอยู่กับแม่ แต่ไม่นานนักแม่ก็ล้มป่วยและจากโลกนี้ไป ฉันเลยได้ไปอยู่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า ตอนนั้นฉันเรียนอยู่ ม.สองค่ะ ส่วนพี่ชายก็ไล่เรียนจบ ม.ปลาย หลังหางานได้ เขาคงไม่อยากต้องมารับผิดชอบเรื่องของฉันก็เลยขาดการติดต่อ นับแต่นั้นมา ฉันก็ทำใจคิดซะว่าตัวเองไม่มีครอบครัว แต่วันก่อนจู่ๆ พี่ชายก็มาที่แมนชั่นแถวเอบิสึค่ะ ตอนนั้นเขาบนจออินเตอร์โฟน ฉันรู้สึกคุ้นหน้าคล้ายคลึงคลบลตา แต่ถึงอย่างนั้นก็นึกไม่ออกว่าใคร แต่พอได้ยินเขาแนะนำตัว ฉันตกใจจนหัวใจแทบหลุดจากอก เพราะนั่นคือชื่อของพี่ชาย และใบหน้าบนหน้าจอก็ตรงกับใบหน้าในความทรงจำเมื่อนานมาแล้วด้วย” ความตกตะลึงในตอนนั้นคงวนย้อนกลับมา อุเอมัตสึคาซุมิถึงได้ยกมือทาหน้าอกตัวเอง

“พี่ชายว่ายังไงบ้างครับ” ทาเคชิถาม

“เขาบอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย ขอเจอกันหน่อย แต่ฉันลังเล ไม่กล้าปลดออกโทรศัพท์ พอเป็นอย่างนั้น เขาก็บอกว่าถ้าไม่ยอมเจอ เขาจะมาหาจนกว่าจะได้เจอ จะดักรอแถวแมนชั่นด้วย ฉันหมดหนทาง จำต้องให้เบอร์โทรศัพท์ไป พร้อมกับบอกว่าไว้ค่อยนัดเจอกันวันหลัง”

หลังจากนั่งฟังอยู่ข้างๆ มาโยะเริ่มเข้าใจสถานการณ์คร่าวๆ แล้ว

“คุณพอจะรู้ไหมคะว่าพี่ชายมีฐานะอะไร”

“เขาบอกว่าจะคุยเรื่องพ่อค่ะ”

“คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่หรือคะ”

“ไม่รู้สิคะ...แต่ไม่มีใครติดต่อมาบอกว่าพ่อตายแล้ว อาจจะยังมีชีวิตอยู่ก็ได้” อุเอมัตสึ คาซุมิทำหน้าที่เสิร์ฟมีดมน จากนั้นมองทาเคชิด้วยสายตาวีววน “คุณคิดว่าไงคะ อนุญาตให้ฉันนัดเจอพี่ชายที่นี่ได้ไหม ฉันไม่อยากให้เขาเข้าห้อง แต่จะนัดที่ร้านกาแฟก็ได้อีก ฉันกลัวหัวใจจะแย่อยู่แล้วคะ”

ทาเคชิหย่อนตัวลงนั่งไคร่ครวญบนเก้าอี้ ในที่สุดก็เงยหน้า

“ตอนนี้พี่ชายของคุณทำงานอะไรหรือครับ”

“ไม่รู้ค่ะ เราไม่ได้เจอกันเลย”

“ตอนเห็นเขาบนหน้าจอ เสื้อผ้าเขาแต่งตัวเป็นยังไงครับ ผูกเนกไทหรือเปล่า”

“ฉันจำไม่ค่อยได้ แต่เขาไม่ได้ผูกเนกไท”

เฮอะ ทาเคชิแค้นเสียงเบาๆ ยกนิ้วเกาหลังใบหู

“อยากพูดอะไรกันแน่นะ” มาโยะถามอย่างอดรันทนไม่ไหว

“ถ้าจะไปเยี่ยมน้องสาวที่ไม่ได้เจอกัน ยี่สิบกว่าปีที่ห้อง ปกติน่าจะแต่งเนื้อแต่งตัวและหัวของฝากไปด้วยสักอย่าง แต่เท่าที่ฟังคุณอุเอมัตสึเล่าอีกฝ่ายดูท่าจะไม่ค่อยมีเงินทอง มีความเป็นไปได้สูงว่าฐานะของเขาน่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องเงิน”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นค่ะ” อุเอมัตสึ คาซุมิพูดเห็นด้วยทันควัน

“คุณแจ้งข่าวแต่งงานกับคุณอุเอมัตสึ โคคิจิให้พี่ชายรู้หรือเปล่าครับ”

“ไม่แจ้งอยู่แล้วคะ แต่เขาอาจจะเพิ่งรู้มาจากที่ไหนสักแห่งก็ได้” อุเอมัตสึ คาซุมิกัดริมฝีปากด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“พี่ชายของคุณรู้ที่อยู่ปัจจุบันของคุณได้ยังไงหรือคะ” มาโยะเอ่ยข้อสงสัย

“ฉันก็ไม่รู้ ฉันยังไม่ได้ย้ายที่อยู่ในสามะโนะครวัทะเบียนบ้านแท้ๆ”

“ได้แจ้งไปรษณีย์เรื่องย้ายที่อยู่⁶ หรือยังครับ” ทาเคชิถาม

“แจ้งแล้วค่ะ” อุเอมัตสึ คาซุมิตอบ “เพราะถ้าจดหมายหรือพัสดุส่งมาไม่ถึงจะแยءเอาได้”

“ภูมิลำเนาที่ก่อนแต่งงานของคุณคือที่ไหน ชื่อคุณอยู่ในสำมะโนครัวของคุณแม่ที่ล่งลับหรือเปล่าครับ”

“ก็ใช่ค่ะ...”

“งานการสืบหาที่อยู่ปัจจุบันของคุณคงไม่ใช่เรื่องยาก”

“เอ๊ะ ทำได้ยังไงเหอ” มาโยะถาม

“ก่อนอื่นก็ขอคัดลอกสำเนาสำมะโนครัวของคุณแม่ เพราะถึงท่านจะเสียชีวิตแล้ว สำมะโนครัวก็ยังอยู่ ถ้าถูกขายเป็นคนขอ ที่ว่าการเขตยอมไม่ปฏิเสธ ในนั้นมีบันทึกว่าคุณอุเอมัตสึ คาซุมิแต่งงานและย้ายชื่อออกจากสำมะโนครัวด้วย โดยจะบอกข้อมูลเกี่ยวกับสำมะโนครัวที่ย้ายไปอยู่ และชื่อหัวหน้าครอบครัวนั้นก็คงเป็นชื่อคุณอุเอมัตสึ โคจิ ทำใหรู้ว่าบ้านอยู่แถวยามาเตะโจในโยโกฮามะ” ทาเคชิหันเบนสายตาไปหาอุเอมัตสึ คาซุมิ “พี่ชายน่าจะเคยไปบ้านหลังนั้น เลย์รู้ว่าคุณย้ายบ้านแล้ว”

“แต่กระทั่งกับเพื่อนบ้าน ฉันยังไม่บอกเลยนะคะว่าย้ายไปอยู่ที่ไหน”

ทาเคชิส่ายหน้าช้าๆ ไปมา กล่าวว่

“มีวิธีถมไป ยกตัวอย่างเช่น ส่งเครื่องส่งสัญญาณจีพีเอสทางยูแพ็กหรือเล็ดเตอร์แพ็ก⁷ ไปยังที่อยู่ในยามาเตะโจ คุณแจ้งไปรษณีย์เรื่องย้ายที่อยู่พัสดุขึ้นนั้นเลยถูกส่งมายังที่อยู่ใหม่โดยพลการด้วย เขาจึงรู้ที่อยู่ใหม่ของคุณโดยอัตโนมัติ”

⁶ ในประเทศญี่ปุ่นนั้น เวลาย้ายที่อยู่ สามารถแจ้งที่อยู่ใหม่กับทางไปรษณีย์เพื่อขอให้ส่งจดหมายหรือพัสดุที่ส่งมาถึงที่อยู่เก่าไปยังที่อยู่ใหม่ได้ โดยไปรษณีย์จะให้บริการในจุดนี้เป็นเวลาหนึ่งปีนับตั้งแต่นั้นคำขอ

⁷ วิธีส่งไปรษณีย์ของญี่ปุ่น ยูแพ็กสำหรับส่งพัสดุที่มีขนาด (กว้าง + ยาว + สูง) ความยาวสามด้านไม่เกิน 170 เซนติเมตร และหนักไม่เกิน 25 กิโลกรัม ส่วนเล็ดเตอร์แพ็กสำหรับส่งพัสดุน้ำหนักไม่เกิน A4 และน้ำหนักไม่เกิน 4 กิโลกรัม

“แต่ฉันจำไม่ได้ว่ามีของแบบนี้ส่งมานะคะ”

“นี่ดูให้สิสิครับ น่าจะเคยมีพัสดุที่ทำให้คุณแปลกใจว่าส่งมาได้ยังไง ขนาดไม่ใหญ่หนักหรอก หนಾಯ่างมากก็สองเซนติเมตร”

อุเอมัตสึ คาซุมิครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง จากนั้นเงยหน้าพรวด

“จะว่าไป เมื่อสองสัปดาห์ก่อนมีตัวอย่างอาหารเสริมส่งมาจากบริษัท ที่ฉันไม่รู้จักค่ะ มีใบปลิวของผู้ผลิตแนบมาด้วย แต่ฉันไม่เคยซื้อสินค้าจาก ที่นั่น ยังคิดอยู่เลยว่าแปลก”

“อาหารเสริมใส่มาในกล่องโฟมหรือเปล่าครับ”

“เหมือนจะใช้ค่ะ”

“ผมคาดว่าน่าจะมีเครื่องส่งสัญญาณฝังอยู่ในโฟม ตั้รับจดหมาย เขียนชื่อไว้หรือเปล่าครับ”

“ค่ะ แต่เขียนไว้เฉพาะนามสกุล...”

“งั้นถ้าไปที่แมนชั่นก็จะรู้เลขห้อง”

“อ้อ” อุเอมัตสึ คาซุมิตรงด้วยน้ำเสียงลึนหวัง

ทาเคชิพยักหน้าเบาๆ สองสามที่ก่อนหน้านี้ไปเยี่ยมให้เธอ

“ผมเข้าใจความกังวลของคุณดีแล้ว เชิญใช้ร้านนี้ได้เลยครับ ผมขอ ร่วมเป็นสักขีพยานในโอกาสที่คุณกับพี่ชายกลับมาพบกันอีกครั้งหลังจาก ที่ไม่ได้เจอกันมานานยี่สิบกว่าปี”

4

นาฬิกาสมาร์ตโฟนที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์บอกเวลาอีกสิบนาทิจะสี่โมงเย็น มีความรู้สึกที่อุเอมัตสึ คาซุมิที่อยู่ข้างกันนั่งตัวแข็งทื่อ แม้แต่มาโยะซึ่ง ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องนี้ยังกระสับกระส่าย ดังนั้นคนเกี่ยวข้องโดยตรง ย่อมเครียดเป็นธรรมดา

ผ่านมาสี่วันตั้งแต่หาหรือเรื่องแปลนห้องคราวก่อน วันนี้พวกเธอไม่ได้มาที่ร้านเพื่อหาหรือกัน แต่เป็นเพราะพี่ชายแท้ๆ ของอุเอมัตสึ คาซุมิตัดต่อมา และตกลงจะนัดเจอกันที่นี่ มาโยะอยู่ด้วยเพราะอุเอมัตสึ คาซุมิขอให้มาเป็นเพื่อน

ชื่อพี่ชายแท้ๆ คือทาเกอุจิ ยูซากุ ซึ่งนามสกุลทาเกอุจิก็เป็นนามสกุลเดิมของอุเอมัตสึ คาซุมิด้วย เธอบอกว่าเขาแก่กว่าเธอสี่ปี ปีนี้คงสี่สิบเจ็ดแล้ว หมายความว่าเธออายุสี่สิบสาม มากกว่าที่คิดไว้ มาโยะจึงประหลาดใจนิดหน่อย เมกอัปหน้าคงอาจจะช่วยพรางอายุได้จริงๆ

ทาเคชิยังขัดแก้วอยู่ในเคาน์เตอร์เหมือนเดิม แต่แล้วก็หยุดขยับมือพร้อมเอ่ยว่า “อ้อ จริงสิ ผมหารูปถ่ายผมกับสามีของคุณเจอแล้วนะครับ”

“รูปถ่ายเหวอคะ” อุเอมัตสึ คาซุมิเอียงคอกงน

เขาหยิบสมาร์ตโฟนของตัวเอง ขยับนิ้วค้นหาสิ่งที่ต้องการ แล้ววางลงตรงหน้าอุเอมัตสึ คาซุมิ พอเห็นหน้าจอ เธอร้องอุทานดังอึยเบาๆ

มาโยะชะงักดูจากด้านข้างด้วย สามคนในภาพยืนยืมน้ำบ้านชายชราหน้าตาใจดีอ่อนโยนยืนอยู่ตรงกลาง ทาเคชิยืนอยู่ข้างมือของเขา ส่วนอุเอมัตสึ คาซุมิยืนอยู่ทางขวามือของเขา เธอสวมแจ็กเก็ตสีแดงเข้มตัดผมสั้น ใบหน้าอวบกว่าปัจจุบันเล็กน้อย จึงดูต่างกันมากพอสมควร

“ผมนี่ก็ออกแล้วว่านั่นถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึกด้วย” ทาเคชิกล่าว “พอสำรวจข้อมูลในมือถือเครื่องเก่าก็เลยเจอ ภาพไม่ค่อยชัดเพราะฟังก์ชันกล้องสมัยนั้นถ่ายได้เท่านี้”

“ฉันพอจะจำได้แล้วค่ะ คิดถึงสมัยนั้นจัง”

“แจ็กเก็ตที่คุณสวมสวยมากเลย”

“เสื้อตัวโปรดของฉันเลย ฉันชอบรูปนี้ด้วยได้ไหมคะ”

“ได้แน่นอนครับ”

ขณะมองทั้งคู่รับส่งรูป มาโยะนึกเอื้อมอยู่ในใจ เรื่องที่ทาเคชิเป็นเพื่อน

เล่นหมากรูกสากลของอุเอมัตสึ โคจิเป็นเรื่องโกหก ฉะนั้นรูปใบนี้ย่อมไม่มีอยู่จริง เขาไม่น่าหุบถ่ายสมัยก่อนของอุเอมัตสึ คาซุมิมาได้อยู่แล้ว แปลว่าต้องแอบถ่ายแล้วมาแต่งรูปอย่างแนบเนียนเป็นแน่ เมื่อเห็นอุเอมัตสึ คาซุมิรับรูปภาพพรคันั้นอย่างยินดี มาโยะก็ส่งสารเธอจากกันบั้งหัวใจ หลังจากนั้นเธอคงเก็บรูปภาพปลอมเป็นหนึ่งในความทรงจำที่หวงแหนไปตลอดชีวิต

ระหว่างคิดเช่นนั้น ประตูทางเข้าร้านก็เปิดโดยพลันแบบไม่ทันตั้งตัว คนเดินเข้ามาคือชายร่างท้วมผมหงอก ใบหน้ามีหนองคราที่ไม่ได้โดน สวมเสื้อแจ็กเก็ตเอวจัมบลูซิงสีน้ำตาล

อุเอมัตสึ คาซุมิลงจากเก้าอี้สตูล เดินไปตรงหน้าชายคนนั้น “ไม่ได้เจอกันนานนะ” เธอกล่าวเสียงเย็นชา ใบหน้าด้านข้างดูไร้ความรู้สึก

ทาเกอุจิจ้องหน้าเธอเหม็ง แล้วจากนั้นเหลือบมองพวกมาโยะ “อยากคุยกันแค่สองคนมากกว่านะ” เขาบอก

“เจ้าของร้านอุตส่าห์ให้ยืมสถานที่ จะเสียมารยาทไล่พวกเขาออกจากร้านได้อย่างไร”

“ฉันออกไปคุยกันข้างนอก”

“ทำไมล่ะ จะคุยเรื่องที่ให้คนอื่นฟังไม่ได้เหรอ”

ทาเกอุจิขมวดคิ้ว ทำตามองอุเอมัตสึ คาซุมิ ทว่าเธอไม่ครั่นคร้ามรับสายตาเขาไว้อย่างห้าวหาญ

“ไม่ต้องสนใจพวกผมหรอกครับ” ทาเคชิเอ่ย “พวกผมไม่เสียหู่ฟังหรอก ถ้ากังวลเดี๋ยวผมจะเปิดเพลงฟัง”

“นายเป็นใคร” ทาเกอุจิถาม

“เขาเป็นเพื่อนของสามีฉันที่ตายไปแล้ว” อุเอมัตสึ คาซุมิบอก “เคยมาบ้านฉันครั้งหนึ่งด้วย”

“ผมชื่อคามิโอะครับ เชิญใช้โต๊ะด้านในได้เลย” ทาเคชิพูดแล้วเปิดเครื่องเสียงบนชั้น เพลงแจซเริ่มบรรเลงในร้าน

อุเอมัตสึ คาซุมิเดินไปที่โต๊ะ ทาเกอุจิตามไปอย่างไม่เต็มใจ ทั้งสอง
หย่อนตัวนั่งเก้าอี้คนละฝั่งขนานโต๊ะ

มาโยะหันมองไปข้างหน้า เพราะจะได้สายตามองตามตลอดก็ไม่เหมาะ
ทาเคชิยืนวัตถุชิ้นเล็กสีขาวมาให้ด้วยมือขวา สิ่งนั้นคือหูฟังไร้สาย เธอมอง
ทาเคชิ หูฟังเสียบอยู่ในหูซ้ายของเขาเรียบร้อยแล้ว

มาโยะรับหูฟังมาเสียบหูขวา ทันใดนั้นได้ยินเสียงผู้ชายลอยมา

‘ตอนนี้เธอเป็นยังไงบ้าง’

มาโยะสะดุ้งหันไปมองโต๊ะ เสียงทาเกอุจิ

‘ฉันจะเป็นยังไงก็ไม่เห็นเกี่ยวกับพี่เลย รีบพูดธุระมาเถอะ’ อุเอมัตสึ

คาซุมิตอบ

มาโยะเงยมองทาเคชิ เขาพยักหน้าเบาๆ ดีหน้าเธอสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้

แบบนั้นเองเธอ เธอเข้าใจแล้ว เขาติดเครื่องดักฟังไว้ตรงโต๊ะที่พวก
อุเอมัตสึ คาซุมินั่งอยู่ เธอรู้อยู่แล้วว่าคุณอาคนนี้มีอุปกรณ์แนวนั้นเยอะมาก

มาโยะจ่อจ้องตั้งสมาธิกับการฟังพลางคิดในใจว่า คุณอาเน่จริงๆ เลย

‘ก็ไม่ใช่เรื่องอะไรหรอก เรื่องพ่อพวกเราเนี่ยแหละ ตอนนี้พ่ออยู่บ้านพัก
คนชราในจังหวัดอิบารากิ ฉันเพิ่งไปเจอพ่อ เขากลายเป็นคนแก่ผู้โดดเดี่ยว
ไปแล้ว เขาเคยทิ้งพวกเราไปแต่งงานใหม่กับผู้หญิงคนอื่นก็จริง แต่สุดท้าย
ก็เลิกกับผู้หญิงคนนั้น แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ปอกลอกทรัพย์สินของเขาแทบ
หมดตัว’

‘อ้อ งั้นเหรอ แต่ฉันไม่สนใจหรอก เพราะตัดขาดกันแล้ว’

‘ฉันกะแล้วว่าเธอต้องพูดแบบนี้ แต่ในแง่กฎหมายมันทำไม่ได้หรอก
ต่อให้พ่อแต่งงานใหม่ หรือเธอจะออกจากสามีในครัวแล้ว ความสัมพันธ์
ระหว่างพ่อกับลูกก็ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล ฉันกำลังพูดถึงหน้าที่ในการ
เลี้ยงดูพ่อ ถ้าพอลำบากเพราะยากจน ลูกก็ต้องดูแล ตอนนี้พ่อยากจน
ที่ผ่านมาประทั่งชีวิตด้วยเงินสงเคราะห์กับเงินบำนาญ แต่ก็ถึงขีดจำกัดแล้ว

แถมอาการสมองเสื่อมก็แย่ลงเรื่อย ๆ จนคุยกับคนอื่นไม่ค่อยรู้เรื่อง
เจ้าหน้าที่บ้านพักคนชราทำอะไรไม่ถูก เลยขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่
ของรัฐแล้วติดต่อมาหาฉัน'

'เงินพี่ก็ดูแลพอสิ พี่เป็นลูกชายนี่นา'

'ถึงอยากทำก็ทำไม่ได้หรอก เพราะแค่เลี้ยงตัวเอง ฉันก็จะไม่รอดแล้ว
เลยถึงตาลูกสาวออกโรง เธอมีเงินใช่ไหมล่ะ พี่เห็นบ้านโนโยโกฮามะแล้ว
รู้ด้วยว่าเธอใช้ชีวิตแบบไหน เธอไปหลอกยั่วยวนเศรษฐีแก่แล้วควมรดก
มาได้เพียบเลยไม่ใช่เหรอ เพื่อนบ้านเธอเขาลือกันให้ชัดแฉะ'

'อย่าบอกนะว่าไปเที่ยวแนะนำตัวว่าเป็นพี่ชายของฉันนะ'

'ฉันไม่ทำแบบนั้นหรอก เดี่ยวพวกเพื่อนบ้านจะไม่พูดจากใจจริง'

'ค่อยยังชั่ว จะได้ไม่มีข่าวลือเพิ่มว่าฉันมีพี่ชายกระจอกที่หยาบซ่า
และไม่น่าไว้วางใจ'

ติง! เสียงตบโต๊ะดังสนั่นฟุ้งเสียดหู มาโยะสังเกตทำที่ทั้งคู่ จากตรงนี้
มองเห็นใบหน้าของอุเอมัตสึ คาชุมิได้ชัดเจน เธอดูไม่เย่หะ

'กลับเข้าเรื่องดีกว่า' ทาเกุจิเอ่ยด้วยน้ำเสียงข่มกลั่นอารมณ์ 'เพราะ
ฉะนั้นพวกเราเลยมีหน้าที่ต้องเลี้ยงดูพ่อ ฉันกำลังดูแลเรื่องความเป็นอยู่ของ
พ่ออยู่ เธอคงไม่อยากเจอพ่อ ฉันใช้เงินแก้ปัญหาดีไหมล่ะ เขาเป็นเดือนละ
ห้าแสนเยน ฉันว่าไม่เลวสำหรับเราทั้งคู่นะ'

'เฮอะๆ นี่พูดจริงเหรอ ฉันไม่มีทางจ่ายเงินมากขนาดนั้นให้อยู่แล้ว'

'คิดจะละเมิดฝ่าฝืนกฎหมายรึไง'

'ไม่จำเป็นต้องละเมิดฝ่าฝืนหรอก กฎหมายเข้าข้างฉันอยู่แล้ว คนที่
เป็นพ่อทางสายเลือดชั่ววิทยาฉันหย่ากับภรรยา แล้วไม่เคยจ่ายค่าเลี้ยงดู
หลังจากฉันเข้าสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเหมือนกัน เขาไม่เคยทำหน้าที่
เลี้ยงดูฉันสักนิด ฉันยอมไม่มีหน้าที่เลี้ยงดูเขา'

'ฉันฉันฟ้องศาลได้ใช่ไหม ถ้าเธอยังมีทัศนคติแบบนั้น ฉันจะฟ้อง

ศาลครอบครัวยุติกันนะ’

‘เชิญตามสบาย’

‘เธอคิดดีแล้วหรือจริงๆ แล้วคงรื้อนรอนอยู่ใช่ไหมล่ะ ไม่คิดรีว่าถ้าเรื่องถึงโรงถึงศาลมันจะแย่’

‘แย่งยังไงล่ะ ไม่เห็นจะแย่อะไร’

‘นั่นหรือ ถ้าเธอยืนกรานแบบนี้ ฉันไม่เกรงใจแล้วนะ จะพูดจากใจจริงบ้าง ที่แรกฉันเห็นแก่สถานภาพของเธอเลยตั้งใจจะใช้สันติวิธี แต่เห็นทีจะมัวพูดแบบนี้ไม่ได้แล้ว’

‘พูดอะไร ฉันไม่เห็นเข้าใจ’

‘เธอนะ’ ทาเกอุจิพูดเสียงเบาลงอีก ‘คือคาซุมิจริงๆ’

มาโยตะลึงงัน มองไปทางสองคนนั้นอีกครั้ง ทาเกอุจิอหลังโน้มตัวเข้าหาอีกฝ่าย อุเอมัตสึ คาซุมิทำหน้างงวย

‘หมายความว่าไงนะ’

‘หมายความว่านั่นแหละ เธอไม่ใช่คาซุมิใช่ไหมล่ะ เป็นใครมาจากไหนกันแน่’

‘ฮ้า? พูดอะไรนะ ฉันคืออุเอมัตสึ คาซุมินะ’

‘ไม่ใช่หรือก หน้าเธออาจจะคล้ายคาซุมิในตอนนี่ คล้ายจนคนอื่นจำผิด แต่เธอตอบาฉันไม่ได้หรือ เพราะถึงผ่านมากเกือบสามสิบปี พี่น้องก็ยังเป็นพี่น้องอยู่วันยังค่ำ เธอเป็นตัวปลอม’

‘นี่ที่พูดจริงหรือ หรือคิดเอาเรื่องนั้นมาต่อรองกับฉัน ฉันจะไปหมดแล้ว ไม่เข้าใจสักนิดเดียว’

‘แน่นอนว่าฉันพูดจริง ถึงวันนี้จะเพิ่งเจอหน้ากันเป็นครั้งแรก แต่ฉันจับสังเกตเธอมานานแล้ว ที่แรกก็นึกว่าเป็นคาซุมิ แต่เริ่มรู้สึกมากขึ้นทุกทีว่าไม่ใช่ พอได้มาเจอหน้ากันแบบนี้ ฉันก็มั่นใจแล้วว่า เธอไม่ใช่น้องสาวฉัน’

อุเอมัตสึ คาซุมิเงยไปครู่หนึ่ง ทว่าไม่นานนักก็ผุดยิ้มเยาะ

‘เธอ หมายถึงว่าคุณกับฉันเป็นคนแปลกหน้าระหว่างกัน ไม่มี
ความสัมพันธ์กันใดๆ ทั้งสิ้นสินะ เข้าใจแล้ว แบบนั้นแหละดี ฉันเราก็
ไม่จำเป็นต้องเจอกันอีก’

‘อย่าพูดบ้าๆ น้า คาซุมิอยู่ที่ไหน เธอต้องรู้อยู่แล้ว’

‘ใช่ ฉันรู้ดี คาซุมิตัวจริงตายไปแล้ว’

ทาเกอุจิพยักหน้าช้าๆ

‘เป็นอย่างไรที่คิดจริงด้วยหรื... คาซุมิตายที่ไหนเมื่อไหร่’

‘ที่ไหน? เมื่อไหร่? พูดอะไรนะ คุณน่าจะรู้ดียิ่งกว่าใครแท้ๆ’

‘หมายความว่าไง’

‘คาซุมิตายตอนอายุสิบสาม ตอนที่ยังเรียนอยู่ชั้น ม.หนึ่ง เธอถูกพี่ชาย
ที่แก่กว่าสี่ปีฆ่าตาย ตั้งแต่นั้นมาคนที่ใช้ชีวิตอยู่ก็คือคาซุมิตัวปลอม คุณพูด
ถูกแล้ว ฉันที่อยู่ตรงนี้คือตัวปลอม’

คำสารภาพน่าตกอกตกใจทำเอามายะอดเหลือบมองไม่ได้ อุเอมัตสึ
คาซุมิทำหน้านิ่งดูหน้ากากละครโนห์ ทาเกอุจินั่งหันหลังให้ทางนี้ จึงไม่รู้ว่
เขาทำหน้าอย่างไรอยู่

อุเอมัตสึ คาซุมิหยิบสมาร์ตโฟน

‘แต่เรื่องที่ฉันคือภรรยาอุเอมัตสึ โคคิจิเป็นความจริง ในนี้มีหลักฐาน
ด้วย เป็นรูปที่ถ่ายตอนฉันไปฮาโกเนะกับสามี ดูให้เต็มตาซะเถอะ’

‘เฮอะ รูปพรรณนั้นจะปลอมแปลงแค่ไหนก็ได้’

‘จ้ะรูปนี่ละ ฉันเพิ่งได้จากคุณคามิโอะเมื่อไม่กี่นี้เอง จะบอกว่าคุณคามิโอะ
ปลอมแปลงมันขึ้นมาหรือ เขาจะทำไปเพื่ออะไร’

เธอเอารูปถ่ายหน้าบ้านที่ได้มาเมื่อครูให้อีกฝ่ายดู

‘จริงอยู่ ผู้หญิงในรูปคล้ายเธอมาก คาซุมิตัวจริงหรือ แต่ภาพดูแตกต่าง
ใช้เป็นหลักฐานไม่ได้หรอก’

‘ตอนฉันมาที่นี่ครั้งแรก คุณคามิโอะเป็นฝ่ายทักฉันว่าใช่ภรรยาของ

คุณอุเอมัตสึ โคคิจิหรือเปล่า ถ้าสงสัยคุณถามคุณคามิโอะก็ได้ หรือจะบอกว่าคุณคามิโอะบังเอิญจำคนผิดด้วยล่ะ’

ทาเกอุจิเอียวคอมองซ้ำเลื่องมาข้างหลังในแนวเฉียงๆ คงมองทาเคชิซึ่งทาเคชิกำลังเรียงขดบนชั้นทำสีหน้าไม่รับรู้ แต่หูฟังยังเสียบอยู่ในหูซ้าย

‘ถ้าเธอคือคาซุมิจริง แล้วอาการป่วยล่ะ’ ทาเกอุจิถาม

‘อาการป่วย? พุดเรื่องอะไรนะ’

‘สมัยอยู่โยโกฮามะ เธอเคยไปโรงพยาบาลเป็นประจำ’

‘...รู้ได้ไงนะ’ เสียงของอุเอมัตสึ คาซุมิฟังดูเครียดๆ

‘เพราะฉันสืบมาแล้วนะสิ แต่บอกแหล่งข้อมูลไม่ได้หรอก’

‘ฉันก็ป่วยเป็นเหมือนกัน ตอนนี้สบายดีแล้ว’

‘ฉันได้ข้อมูลมาว่าเธอป่วยหนัก’

‘ฉันคุณก็ได้ข้อมูลมาผิดแล้ว ช่างน่าเห็นใจ’

ได้ยินเสียงทาเกอุจิถอนหายใจ ‘ฉันไม่เชื่อ’

‘คุณจะเชื่อหรือไม่ก็ไม่เกี่ยวกับฉัน จบเท่านี้เถอะ คุณกลับไปเถอะค่ะ’

อุเอมัตสึ คาซุมิหยิบสมาร์ตโฟนแล้วนั่งตัวตรงยืดอก

‘แน่ใจรึ แล้วเธอจะต้องเสียใจ’

‘คุณกลับไปเถอะค่ะ’ อุเอมัตสึ คาซุมิทวนประโยคเดิมด้วยเสียงเฉยชา

ทั้งคู่จ้องหน้ากันครู่หนึ่ง สุดท้ายทาเกอุจิก็ตบสองมือกับโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืน เขาหมุนตัว เดินก้าวยาวๆ มาทางนี้โดยไม่ชายตาแลพวกมาโยะ จากนั้นก็เปิดปิดประตูอย่างกระพัดกระเฟียดยออกจากร้านไป

อุเอมัตสึ คาซุมิลุกขึ้นยืน มาโยะจึงถอดหูฟังจากหูขวาแล้ววางมันไว้ริมเคาน์เตอร์

“เสร็จธุระแล้วหรือคะ”

“ฉันคิดอย่างนั้น แต่อีกฝ่ายอาจจะไม่คิดเหมือนกันก็ได้” อุเอมัตสึ คาซุมิยิ้มเจื่อน หย่อนตัวนั่งลงข้างมาโยะ “ได้ยินที่พวกฉันคุยกันไหมคะ”

“ไม่ค่ะ แต่ล้มผัสได้ว่าบรรยากาศตึงเครียด”

“เขาจับผิดเรื่องแปลกๆ หว่าฉันคือตัวปลอมที่สวมรอยเป็นอุเอมัตสึคาซุมิ คุณคิดว่าไงคะ”

“เรื่องนั้น...เป็นการจับผิดที่แปลกจริงด้วยค่ะ”

“โชคดีที่ฉันได้รูปถ่ายสมัยก่อนจากคุณคามิโอะ เอามาใช้ประโยชน์ได้ทันทีเลย” อุเอมัตสึคาซุมิหันไปหาทาเคชิ

“งั้นก็ดีแล้วครับ” ทาเคชิยิ้มตอบ

อุเอมัตสึคาซุมิดูนาฬิกาข้อมือแล้วลงจากเก้าอี้สตูล

“งั้นวันนี้ฉันขอตัวก่อนนะคะ คุณมาโอะ ฉันจะรอคุณติดต่อกันนะ”

“ค่ะ” มาโอะตอบ แล้วลุกขึ้นยืนบ้าง “คราวหน้าฉันว่าจะพาคุณเดินดูโชว์รูมผลิตภัณฑ์สำหรับห้องอาบน้ำ”

“ห้องอาบน้ำเหรอ ฉันจะรอนะ” อุเอมัตสึคาซุมิทำท่าจะเดินไปที่ประตู แต่เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จึงชะงักเท้าแล้วหันกลับมาทางนี้ “ฉันมีเรื่องอยากขอรับรองคุณ”

“เรื่องอะไรคะ”

“ผู้ชายคนนั้นรู้จักแมนชั่นฉันที่อยู่แถวเอบิสึแล้ว ไม่รู้เขาจะบุกมาอีกเมื่อไหร่ ฉันไม่อยากให้เขาสะกดรอยตามหรือดักเจอ ผู้ย้ายที่อยู่เลยจะดีกว่า มีห้องไหนให้เช่าได้ในระหว่างรอรีโนเวตที่ชิโรกาเนะเสร็จบ้างไหม”

“ฉันน่าจะช่วยหาได้ค่ะ แต่ก่อนจะถึงตอนนั้น คุณคิดจะทำยังไง”

“ปัญหาอยู่ตรงนั้นแหละ ฉันชักกลัวว่าจะไปพักที่โรงแรมตั้งแต่คืนนี้ที่ฉันอยากขอรับรองอีกเรื่อง วันย้ายบ้านนะ คุณช่วยอยู่ที่ห้องแทนฉันหน่อยได้ไหม ฉันจะใช้แพ็คเกจโอมากาเตะ^๑ คุณแค่ช่วยอยู่ที่ห้องฉันก็พอ”

“ให้ฉันเข้าห้องโดยพลการจะดีหรือคะ”

^๑ หมายถึง การจ้างฝากให้บริษัทรับจ้างขนของย้ายบ้านจัดการทุกอย่าง ตั้งแต่บรรจุข้าวของในที่อยู่เดิมใส่กล่อง ขนย้าย แกะของออกจากกล่อง และจัดวางในที่อยู่ใหม่

“ไม่เป็นไรหรอก เพราะไม่มีของอะไรที่คนอื่นเห็นไม่ได้ อีกอย่าง ถ้าไปเห็นว่าฉันมีข้าวของประมาณไหน คุณก็น่าจะช่วยฉันหาห้องเช่าใหม่ ได้ง่ายขึ้น”

“จริงอย่างที่คิดว่า เข้าใจแล้วค่ะ ฉันรับหน้าที่นี้เอง”

“ดีจังเลย” อุเอมัตสึ คาซุมิกิกล่าว หยิบพวงกุญแจจากกระเป๋าแล้ว แกะกุญแจดอกหนึ่งให้มาโยะ “ฉันให้ไว้เลยนะ”

“ค่ะ” มาโยะตอบแล้วรับกุญแจที่อีกฝ่ายยื่นให้

“จันทน์ฝากด้วยนะ... คุณคามิโอะ ชอบคุณมากค่ะ”

“ยินดีต้อนรับทุกเมื่อครับ” ทาเคชิตอบ

พอเห็นประตูปิดลง มาโยะก็ถอนหายใจ รู้สึกอ่อนล้าเหลือเกิน

“คุณอา ขอเครื่องดื่มที่ช่วยให้สดชื่นหน่อยสิ” เธอเอ่ยแล้วนั่งเก้าอี้สตูล
เขาเปิดตู้เย็น หยิบขวดเล็กออกมาวางบนเคาน์เตอร์ มันคือเครื่องดื่ม
ชูกำลัง

“อะไรเนี่ย เครื่องดื่มที่บาร์ต้องเป็นเหล้าสิ”

“เธอดื่มเจ้านั่นก่อนเถอะ สีสหน้าไม่ดีเลย”

“เอ๊ะ จันทน์เหรอ” มาโยะยกสองมืออุกแก้ม “คงตกใจเกินไปหน่อย
หลังจากฟังสองคนนั้นคุยกัน” เธอจับขวดเครื่องดื่มชูกำลังแล้วหมุนฝา
“คุณอาที่ตกใจใช้ไหมล่ะ”

“มีคำพูดที่คาดไม่ถึงหลายอย่าง เช่น ถูกพี่ชายฆ่าตอนเรียน ม.หนึ่ง
แต่คิดว่าคงเป็นแค่การเปรียบเปรยมากกว่า”

“ก่อนหน้านี้ก็มีคำพูดของทาเกอุจิที่น่าตกใจด้วย ไม่ได้ฟังเหรอ
เขาว่าคุณคาซุมิเป็นตัวปลอม ทำไมพูดแบบนี้กันนะ”

“คงเพราะคิดอย่างนั้นนะสิ”

“แต่ไม่ได้เจอกันมาเกือบสามสิบปีเลยนะ ถึงอีกฝ่ายจะไม่เหมือนจาก
ที่คิดไปบ้าง แต่จะปักใจเชื่อว่าเป็นตัวปลอมเสียเหรอ” มาโยะดื่มเครื่องดื่ม

ชูกำลังรวดเร็ว กลืนเหม็นยาแฝضانกระจายในปากจนเผลอทำหน้าแบ่
โดยไม่ตั้งใจ “คุณอา ขอน้ำเปล่าหน่อย”

“ฉันมีเรื่องอยากบอกมาโยะเอาไว้ เกี่ยวกับคุณอุเอมัตสึ คาซุมิ”
เขาเอ่ยขณะวางแก้วใส่น้ำเปล่าตรงหน้าเธอ

“เรื่องอะไรเหรอ” มาโยะถามแล้วกระดกแก้วดื่มน้ำเปล่า

“ผู้หญิงคนนั้น” ทาเคชิเอ่ยก่อนพูดต่อว่า “เป็นตัวปลอม”

มาโยะเกือบพ่นน้ำที่ดื่มอยู่ รีบหุบอกกลืนสำลักตัวเองเพื่อทนไว้

“เมื่อไหร่ล่ะ”

“ฉันบอกว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นตัวปลอม เธอไม่ใช่คุณอุเอมัตสึ คาซุมิ”

“ล้อเล่นใช่ไหมเนี่ย”

เขากดสมาร์ตโฟนด้วยสีหน้าจริงจังแล้วหันจอให้มาโยะดู เป็นรูปถ่าย
ของทาเคชิกับสามภรรยาอุเอมัตสึที่ยืนอยู่หน้าบ้านหลังนั้นในโยโกฮามะ

“หนูรู้อยู่แล้วว่านี่รูปภาพปลอม คุณอาทำมันขึ้นมาได้ยังไงนะ”

“ถ้ามีรูปถ่ายใบหน้าครบทุกคน การทำของแบบนี้ขึ้นมาก็ง่ายจะตาย
รูปถ่ายของอุเอมัตสึ โคจิก็หาได้เยอะแยะบนอินเทอร์เน็ต”

“แล้วรูปถ่ายของคุณอุเอมัตสึ คาซุมิล่ะ”

“ใช้รูปที่ถ่ายตอนเจ้าตัวมาร้านนี้”

“ถ่ายตั้งแต่เมื่อไหร่เหรอ”

“ไม่ต้องสนใจถ่ายหรอก เพราะร้านนี้ติดกล้องวงจรปิดความละเอียดสูง
ที่ถ่ายภาพในร้านตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“เอ๊ะ จริงเหรอ อยู่ตรงไหนล่ะ” มาโยะกวาดตามองในแคนเตอร์

“ถ้าหาเจอง่ายๆ กล้องวงจรปิดก็ไร้ความหมายนะสิ”

“แปลว่าตอนนี้ก็ถ่ายอยู่เหรอ อะไรเนี่ย น่าขยะแขยง นี่มันแทบจะ
เป็นการแอบถ่ายแล้ว”

“ถ้าไม่ใส่ใจการป้องกันอาชญากรรมในระดับนี้ ฉันก็รับมือพวกชี้เมา

คนเดียวไม่ไหวหรอก ยังไงก็แล้วแต่ ฉันเอาภาพจากกล้องที่ร้านมาทำเป็นรูปถ่ายที่ระลึก แต่ลำตัวคุณคาซุมิตั้งแต่คอลงไปเอามาจากร่างกายของอีกคน ทั้งที่เป็นอย่างนั้นเธอกลับบอกว่าแจ็กเก็ตสีแดงเป็นเสื้อตัวโปรด”

“คุณอุเอมัตสึอาจจะเผชิญมีเสื้อคล้ายกันในสมัยนั้นก็ได้อ”

“เสื้อแจ็กเก็ตสีแดงเข้มแบบนี้แหละ บอกไว้ก่อนนะว่าเสื้อตัวนี้เป็นสินค้าใหม่ของปีนี้ ต่อให้มีเสื้อแจ็กเก็ตสีแดงเหมือนกัน แต่เจ้าตัวน่าจะสังเกตว่าดีไซน์ต่างกัน”

ทาเคชิพูดจุดบ่งชี้ได้สมเหตุสมผลจนมาโยะเถียงไม่ออก แต่ระหว่างที่ดูรูปภาพในสมาร์ทโฟน ข้อสงสัยอีกอย่างก็ผุดขึ้นมา

“คุณอา ถ้าคุณอุเอมัตสึท้วงว่าไม่เคยมีเสื้อแจ็กเก็ตสีแดงแบบนี้ คุณอาคิดจะทำยังไง”

“ในกรณีนั้นฉันตั้งใจจะกลบเกลื่อนว่าแค่ล้อเล่น แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็บรรลุปเป้าหมายได้มากพอแล้วละ”

“เป้าหมายเหรอ”

“ฉันอยากยืนยันให้แน่ใจว่าเธอคือคุณอุเอมัตสึ คาซุมิจริงๆ หรือว่าเป็นตัวปลอม”

มาโยะเบิกตากว้างมองทาเคชิ “คุณอาถึงสงสัยเรื่องนั้นอยู่แล้วหรือทำไมล่ะ”

เขาชี้รูปภาพในสมาร์ทโฟน

“นี่เป็นรูปปลอม แต่มีของจริงอยู่อย่างเดียว บ้านที่อยู่ข้างหลังโถงสะพานก่อนฉันไปดูบ้านแถวยามาเตะโจในโยโกฮามะที่สามิภรรยาอุเอมัตสึเคยอาศัยอยู่ แล้วก็ถ่ายรูปนี้มา ไม่ใช่แค่นั้น ฉันตระเวนถามข้อมูลหลายอย่างจากเพื่อนบ้านด้วย”

“เฮ้ ลงทุนขนาดนั้นเลยเหรอ”

“เพราะอยากให้งานของหลานสาวผู้นำรักกราบรื่นขึ้นอีกนิดก็ยังดีนะสิ”

“โกหกแห้งๆ คุณอาจไม่มีทางทำเรื่องยุ่งยากพรรคนั้นเพื่อหนูหรอก”

“ฮ่าๆ” เขาหัวเราะเสียงแห้ง

“คุณออกจริงด้วยแะ คุณอุเอมัตสึไม่อยากจะพ่ายแพ้ใช่ไหมล่ะ ฉันเลยช่วยเจ้าตัวล็กหน่อย พุดให้เข้าใจง่ายขึ้นก็คือ ฉันอยากสร้างหนี้บุญคุณกับเศรษฐกิจ”

“หนูว่าแล้ว ฉันเชื่อก็ได้”

“อันดับแรกฉันตั้งใจจะสืบหาเป็นอย่างแรกว่า ทำไมพี่ชายของเธออยากจะน้องสาวเธอปานนี้ ผู้ชายคนนั้นคงเที่ยวถามชอกแซกสอดรู้สอดเห็นในละแวกบ้านที่สามิภรรยาอุเอมัตสึเคยอาศัยอยู่ ฉันเลยหยั่งถามเรื่องของเขา”

“หยั่งถามเหวอ ทำได้ไงนะ”

“เล่นละครเป็นตำรวจสายสืบไปถามบ้านแถวนั้นนะสิว่า มีคนแจ้งความว่าผู้ชายน่าสงสัยมาสอบถามเกี่ยวกับคุณอุเอมัตสึ เขาได้มาที่บ้านคุณหรือเปล่า”

“เล่นละครเป็นตำรวจสายสืบเหวอ”

นั่นคือเทคนิคที่คุณอาคนนี้ถนัด มาโยะวิตกว่าถ้าตำรวจสายสืบตัวจริงรู้เข้าสักวัน เขาจะโดนจับหรือเปล่า อย่างไรก็ตามแล้วแต่ เขาดูไม่น่าไว้วางใจขนาดนี้ ทำไมทุกคนถึงเชื่อเขาเสียสนิทใจกันนะ

“เป็นไปตามที่คาด ฉันได้คำตอบเป็นประโยชน์จากชาวบ้านหลายคนที่อยู่แถวนั้น ผู้ชายชื่อซุซูกิที่อ้างว่าเป็นนักเขียนอิสระกำลังเคลือบไหว เขาบอกว่าอยากขอความร่วมมือเพราะตัวเองกำลังเขียนเรื่องราวความสำเร็จอุเอมัตสึ โคคิจิผู้เป็นนักธุรกิจชื่อดัง หลังจากถามเกี่ยวกับอุปนิสัยของโคคิจิพอประมาณ เขาก็เริ่มถามเรื่องความเป็นอยู่ วิถีชีวิตของคู่สามีภรรยา และชีวิตแต่งงานระหว่างโคคิจิกับภรรยาสาว พอได้ยินแบบนั้นฉันก็สันนิษฐานว่าซุซูกิคงเป็นพี่ชายของคุณอุเอมัตสึ คาซุมิ แล้วเขาก็กำลัง

ตรวจสอบว่าเธอได้รับมรดกมากแค่ไหน”

“เขาคิดว่าเธอมีทรัพย์สินมบัติเยอะ เลยคิดจะมาทุกรรโชกนี่เอง”

“แต่เรื่องไม่จบแค่นี้ ชูชุกิถามถึงที่อยู่ใหม่ของคุณอุเอมัตสึ คาซุมิด้วย พอตอบว่าไม่รู้ เขาก็ถามว่าฉันเห็นเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ ที่แปลกคือต่อจากนั้นแหละ พอมีคนตอบว่าเจอเธอเมื่อประมาณสามเดือนที่แล้ว ชูชุกิก็ถามว่าคนคนนั้นใช่คุณอุเอมัตสึ คาซุมิจริงหรือ เป็นไปได้ไหมว่าหน้าตาคล้ายมากแต่เป็นคนละคนกัน”

“ถามอะไรเนี่ย”

“แปลกใช่ไหมล่ะ แต่คนที่เจอคำถามเดียวกันไม่ใช่แค่คนสองคนฉันเลยอะใจว่าพี่ชายคุณอุเอมัตสึ คาซุมิกำลังสงสัยว่า เธอเป็นตัวปลอมไม่ก็ตัวแทน ฉันทำไมเขาถึงสงสัยล่ะ คำบอกใบ้เกี่ยวกับเรื่องนั้นคือคำถามประหลาดอีกหนึ่งคำถามที่ชูชุกิถามชาวบ้านละแวกนั้น ว่าสุขภาพของคุณคาซุมิเป็นยังไปบ้างในระยนี้ ได้ยินมาบ้างหรือเปล่าว่าเธอไปโรงพยาบาลเป็นประจำ เขาดูสั่นอกสั่นใจสุขภาพร่างกายของเธอชะเหลือเกิน เรื่องนั้นจุดประกายความคิดให้ฉัน มีสาเหตุบางอย่างที่ทำให้พี่ชายของคุณคาซุมิรู้ว่าเธอป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้ แต่หลังจากนั้นเธอก็กลับมาแข็งแรงดีเขากลางแคลงใจเลยเริ่มสงสัยว่าเธออาจจะเป็นตัวปลอม”

มาโยะเข้มนมมองใบหน้าทาเคชิผู้พูดแจจแจอย่างคล่องแคล่วจนจบ

“หน้าฉันมีอะไรติดอยู่หรือ”

“เปล่า หนูที่ที่คุณอาสันนิษฐานได้ขนาดนี้จากข้อมูลแค่นั้น”

“ไม่ใช่ข้อสันนิษฐานที่น่าทึ่งอะไรหรอก ถ้าใช้สมองสักนิด ใครๆก็นึกออก อย่าเอาตัวเองเป็นบรรทัดฐานสิ”

“ขอโทษนะที่หนูใช้สมองไม่เป็น แล้วพวกเพื่อนบ้านตอบคำถามเรื่องสุขภาพว่าไปบ้างล่ะ”

“ไม่ได้ตอบอะไรเลย” ทาเคชิตอบเสียงห้วน “เดิมทีก็คบหากันแค่

ในระดับเจ้าหน้าที่ก็หักทลายกัน ไม่ได้รู้เรื่องส่วนตัวขนาดนั้นหรอก คนส่วนใหญ่ตอบแบบนั้น กระทั่งคุณนายของบ้านข้างๆ ที่เคยคบหาใกล้ชิดที่สุดยังบอกเลยว่า ช่วงหนึ่งปีมานี้ไม่ได้คุยกันด้วยซ้ำ แล้วก็ไม่ค่อยเห็น เจ้าตัวด้วย รู้สึกเหมือนกันว่าไม่ได้เจอกันแค่ไม่นาน เจ้าตัวก็ดูเปลี่ยนไป แต่ไม่น่าป่วย”

“เรื่องความเจ็บไข้ได้ป่วย ตราบใดที่ไม่ได้ฟังจากปากเจ้าตัว เพื่อนบ้านก็ไม่น่ารู้อยู่แล้วนะ”

“ฉันเลยเอาเจ้านี้ให้พวกเขาดู” ทาเคซึกดสมาร์ตโฟนแล้ววางมันลงตรงหน้ามาโยะ “แล้วก็ถามว่าคนในรูปคือคุณคาซุมิแน่หรือเปล่า”

คนในรูปคืออุเอมัตสึ คาซุมิที่อยู่ตรงเคาน์เตอร์ร้านนี้ ดูจากเสื้อผ้าก็รู้ว่าเป็นรูปแอบถ่ายตอนเธอมาที่นี่คราวก่อน กล้องน่าจะซ่อนอยู่ตรงชั้นเหล้าด้านหลังทาเคซึ

“ทุกคนตอบว่าไง”

“น่าจะไม่มีผิดแน่ แต่ก็ดูไม่ค่อยจะแน่ใจกัน คงเพราะปกติไม่ค่อยได้คบหากันสนิทสนมมากเท่าไร”

“งั้นก็มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นคนหน้าตาคล้ายกันเฉยๆ นะหรือ”

“มีความเป็นไปได้สูง ฉันเลยตัดสินใจจะตรวจสอบให้แน่ใจด้วยการใช้รูปถ่ายที่ระลึกเมื่อกี้ ถ้าเป็นเจ้าตัวจริงคงปฏิเสธทันทีว่าจำไม่ได้ แต่เธอกลับบอกว่าจำได้ แถมยังทำท่าหวนคิดถึงอดีต ฉันเลยแน่ใจในวินาทีนั้นว่าเธอคือตัวปลอม”

“ทำไมเรื่องมันกลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ”

“สื่อบีบีซีชัดเจนไปเลยจะดีกว่า ขึ้นป्लอยไว้แบบนี้ มาโยะอาจติดร่างแหก็ได้”

“ถึงจะพูดอย่างนั้น หนูก็ไม่รู้หรอกว่าควรทำยังไง”

“อันดับแรก เรามาสืบเรื่องผู้หญิงคนนั้นเถอะ อย่างเช่นเรื่องรอบตัวเธอ หรือปกติเธอใช้ชีวิตยังไงบ้าง”

“สืบยังไงล่ะ หนูเล่นละครเป็นสายสืบไม่ไหวหรอกนะ”

“ใครบอกให้ทำอย่างนั้นเล่า เมื่อกี้มาโยะได้อาวุธสุดแกร่งมาไว้ในมือแล้วนี่นา” เขาชี้กระเป๋าของมาโยะ

5

แมนชั่นที่อุเอมัตสึ คาซุมิอาศัยอยู่ตอนนี้ใช้เวลาเดินทางจากสถานีรถไฟเอบิสึ มันอยู่ชั้นหกของอาคารที่มีร้านค้าและสำนักงานเช่าชั้นหนึ่งกับชั้นสอง

หลังเดินผ่านโถงหน้าส่วนกลางที่ใช้ร่วมกันก็ขึ้นลิฟต์ แต่ละชั้นมีสามถึงสี่ห้อง เท่าที่มาโยะสำรวจมาลงหน้า แม้ผังห้องจะมีความแตกต่างกัน แต่ทุกห้องล้วนเป็นห้องสตูดิโอหรือห้อง 1DK สำหรับคนโสด

ห้อง 603 ของอุเอมัตสึ คาซุมิอยู่ไกลจากลิฟต์มากที่สุด มาโยะปลดล็อกเปิดประตูด้วยความรู้สึกผิด เห็นเซอร์ตรวจจับความเคลื่อนไหวทำงานทันทีทำให้ไฟเปิดสว่าง

เมื่อถอดรองเท้าผ้าใบไว้ตรงพื้นที่ลานถอดรองเท้าอันดับแรกก็เข้าไปในห้อง จากนั้นกดสวิทช์ไฟบนผนัง ภาพที่สะดุดตาก็เข้าสู่สายตาคือกล่องลังกระดาษที่ตั้งกองซ้อนกันอยู่สองสามชั้นริมผนัง ข้างกล่องแปะฉลากที่เขียนบอกว่าข้างในมีอะไรบ้าง มีตัวหนังสือที่เขียนว่า ‘โคคิจิ (ห้องทำงาน)’ ด้วย คงขนมาจากบ้านที่โยโกฮามะ

นอกนั้นมีแค่เตียงและชุดโต๊ะกินข้าวขนาดกะทัดรัด สัมผัสไม่ค่อยได้ว่ามีคนใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ เป็นธรรมชาติของที่อยู่ชั่วคราวก็จริง แต่บรรยากาศของห้องดูไร้ชีวิตชีวน่าเบื่อจี๊ดจ๊าดมากกว่าจะเรียกว่าเป็นระเบียบเรียบร้อย

“ห้องไม่เลวนะ” ทาเคชิเอ่ยจากข้างหลัง “ใกล้สถานีรถไฟด้วย ค่าเช่าประมาณเท่าไรหรือ”

มาโยะกวาดตามองรอบห้องอีกครั้ง

“กว้างสามสิบตารางเมตร สร้างมายี่สิบปีแล้ว ค่าเช่าคงประมาณแสนเจ็ดหมื่นเยนมัง”

“ไม่เลว” ทาเคชิทวนคำเดิมแล้วเดินไปเปิดม่านด้านใน แสงไฟเจิดจ้าของอาคารพาณิชย์ส่องสว่างอยู่ในฝั่งตรงข้ามของระเบียบ

ขณะนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มกว่าๆ ปกติจะเปิดบาร์แล้ว แต่วันนี้ทาเคชิตัดสินใจเปิดร้านกะทันหันและเสนอให้มาสำรวจแมนชั่นอูเอมัตสึ คาซุมิ

“แล้วต้องทำยังไงบ้างล่ะ” มาโยะถาม

เขาหันไปมองกล่องลังกระดาษที่กองซ้อนกันอยู่

“คาบอวกี้นำจะซ้อนอยู่ในนี้ เราจะหามันให้เจอ”

“เอ๊ะ จะแอบดูข่าวของโดยพลการหรือ”

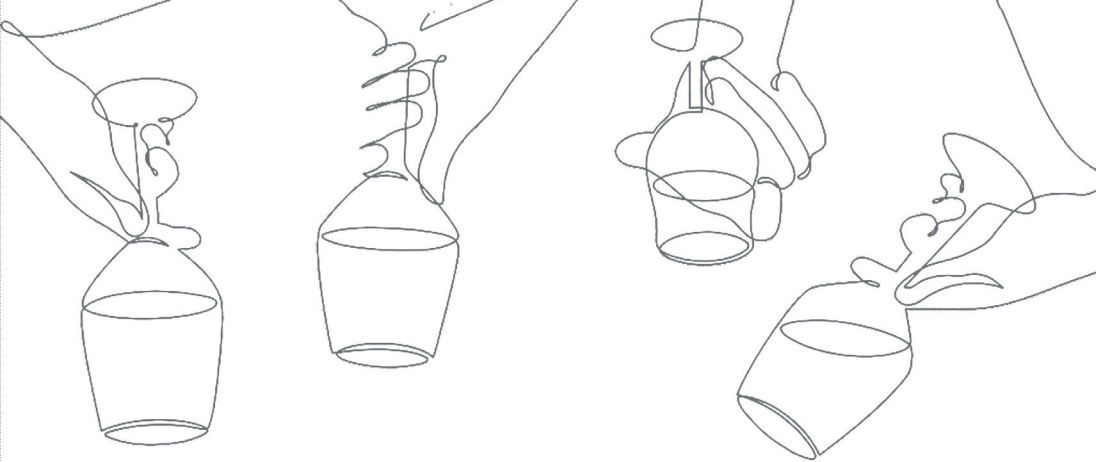
“แหงสิ คิดว่าเรามาที่นี่เพื่ออะไรล่ะ”

“ก็มันเป็นการละเมิดความเป็นส่วนตัว ถ้าโดนฟ้องจะทำยังไง”

“จะมีใครรู้ได้ยังไงว่าเราเห็นของในนี้แล้ว เก็บกลับที่เดิมซะก็สิ้นเรื่อง ไม่มีปัญหาหรอก อีกอย่าง คุณอูเอมัตสึน่าจะคาดการณ์ไว้แล้วว่าเราจะสำรวจของในกล่องลัง”

“บ้าน่า คุณอาแน่ใจได้ยังไง”

“ถ้าแค่จะให้มาอยู่ที่ห้องในวันย้ายบ้าน ไว้ค่อยเอากุญแจให้ตอนใกล้ถึงวันก็ได้ ไล่ที่บอกว่าถ้ารู้จำนวนข่าวของจะใช้อ้างอิงในการเลือกห้องได้ก็ฟังดูเินเกินไป เธอคงคาดหวังให้มาโยะสำรวจข่าวของในห้องนั้นจนมั่นใจว่าเธอคืออูเอมัตสึ คาซุมิตัวจริง พุดในทางกลับกันก็คือ เรื่องนี้บ่งบอกว่าที่จริงแล้วเธอเป็นตัวปลอม ไม่ใช่ตัวจริง” ทาเคชิดูฉลากที่แปะอยู่บนกล่อง “เราเปิดกล่องนี้ดูก่อนเถอะ” เขากล่าวแล้วชี้กล่องลังใบหนึ่ง ฉลากเขียนว่า

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงานและผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซเบอร์สคานี นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Himitsu (ความลับ) คว่ารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) คว่ารางวัลนาโงกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตรี่ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโงกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดหัว), Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Seijo no Kyuusai (พิษรักสั่งตาย), Aru tozasareta yuki no sansou de (ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขามะ) และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

ฉัตรขวัญญ์ อติศัย

จบปริญญาตรีสาขาระบบสารสนเทศด้านการบัญชี คณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปริญญาโทสาขาความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศ ภาควิชาภาษาอังกฤษ (MIR) คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังเรียนจบได้เดินทางไปศึกษาต่อด้านภาษาญี่ปุ่น การแปลและล่าม รวมถึง ทำงานอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายปี เปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น วัฒนธรรม และสังคมของประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น

ระหว่างนั้นรับงานพิเศษด้านการแปลเอกสารและนิยายประปรายควบคู่ กับการเรียนและงานประจำ พร้อมกับแปลเรื่องราวที่สนใจลงอินเทอร์เน็ตรายม ว่าง รู้สึกดีมีค่ากับความสุขของการได้แปลและเผยแพร่สิ่งที่ตนรัก

เมื่อเริ่มรู้สึกอึดอัดกับชีวิตในประเทศญี่ปุ่น จึงกลับบ้านเกิดเพื่อมุ่งมั่นกับ งานแปลที่ตนรักอย่างเต็มที่สมความตั้งใจ บัดนี้ยังรู้สึกขอบคุณทุกประสบการณ์ ที่ได้สัมผัสระหว่างเรียนและทำงานเป็นเวลาหลายปีอยู่อีกฟากหนึ่งของทะเล ซึ่งได้นำมาปรับใช้ในพื้นที่การทำงานและงานอดิเรกจนถึงทุกวันนี้ จากนั้นไปตั้งใจ อยากแปลหนังสือออกมาอีกอย่างสุดความสามารถ เพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการ เผยแพร่สิ่งพิมพ์ภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยต่อไป

ブラック・ショーマンと覚醒する女たち

แบล็ก โชว์แมน กับสตรีปริศนาในบาร์แตรึปแลนด์

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

ฉัตรขวัญ อุดิษฐ์ แปล

BLACK SHOWMAN TO KAKUSEI SURU ONNA TACHI

Copyright Keigo Higashino 2024

Thai translation rights arranged with KOBUNSHA CO., LTD

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู

ISBN 978-616-14-0732-2

เคโงะ, อิงาชิโนะ.

แบล็ก โชว์แมน กับสตรีปริศนาในบาร์แตรึปแลนด์.-- กรุงเทพฯ : ไต้ฟูกู, 2569.

312 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อุดิษฐ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0732-2

เจ้าสำนักไต้ฟูกู

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิษฐ์

ภูสุรี ภูมิกัญ

อภิญา ผาสุตตะ ปณิตา จำนงค์โชค

มาริสสา ซาติยาภา

อัศคนันฐ์ ชุมนนุ

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท ไต้ฟูกู จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

 www.greenread.com
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ปรากฏการณ์ครั้งใหม่จาก อิงาชิโนะ เคโงะ
“ราชาอาชญุนิยาย” อันดับ 1 ของญี่ปุ่น
กับภาคต่อของ “แบล็ก โชว์แมนกับฆาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ”

เมื่อความรัก ความแค้น และความฝัน ชังพวกเธอไว้ในเงามืด
ถึงเวลาที่ “แบล็กโชว์แมน” นักมายากลสุดกวนผู้ทรงเสน่ห์ที่
จะไขมายาแห่งความจริงกระชากหน้ากากคนร้ายออกมาให้ได้

5 สตรี 5 ความลับ 5 ปริศนา

ยินดีต้อนรับสู่ “แตริปแฮนด์”

บาร์เล็กๆ ที่ความลึกลับจะถูกคลี่คลาย

• สตรีผู้รีโนเวต 1 หญิงสาวที่ถูกพี่ชายแท้ๆ
ตราหน้าว่าเธอคือตัวปลอม

• สตรีมายา ปริศนารักของสาวชุดเดรสในรูปถ่ายใบเก่า

• สตรีตั้งครรภ์ ใครคือพ่อของเด็ก

คำโกหกคำโตเพื่อมรดกหรือเพื่ออำพรางบางสิ่ง

• สตรีผู้รีโนเวต 2 แม่ผู้แตกสลาย

ไม่อาจยอมรับความตายของลูกสาวได้

• สตรีผู้ประเมิน การประเมินครั้งสุดท้าย
ที่จะเปลี่ยนอนาคตเธอตลอดกาล

Illustrator: Por Thunwarath

SN0114 นิยายสืบสวน

naoosobun

9 786161 407322

www.booktime.co.th

349.-

@booktime